

TIZENHETEDIK FEJEZET

SÖTÉT HÓ

Avagy a karácsony meglepetései

Csodás munkatársunk (R.V.) örömmel konstatálta, hogy karácsony dacára a kedélyek mit sem csillapodtak. Sőt! A nagymúltú Roxfort falai magába szívnak minden rettenetet, hogy aztán megfelelő időben kirobbantsa azokat.

A rendkívül sötét múltú és gazdag férfiasággal megáldott északi vadember (I.K.) ugyan eltűnt a kastélyból, de senki nem tudja, mi is lett vele, csak zseniális tudósítónk (R.V.), aki örömmel megosztja ezt Önökkel.

Készüljenek. Roppant titkok pattannak ki a következőkben! És nem csak a vademberről! AMZS ÉS AMHF a világtól elvonultan töltötték a karácsonyt, és titkoktól terhessé vált a fűszeres illatú, bódító ünnep, amikor a kis csábító AMZS kinyitotta a száját... ajándékok és suttogások... ha kíváncsiak a továbbiakra, olvassanak buzgón tovább!

Tudjukki (T.D.) is megtartotta évi karácsonyi jótékonyági rendezvényét,

Tejföllel (L.M.) kiegészülve, aki bosszúra szomjazik.

Tudjukkinek (T.D.) közben gyereke is született, nem a hagyományos módon...

Vajon ki ez a titokzatos gyerek? Milyen örületben fogant és kitől?

Miért kell ő Tudjukkinek? Mindenre választ kapnak, ha figyelmesen olvasnak minket továbbra is!

A Kis Kiválasztottról (H.P.) manapság nem sok hír terjeng, viszont a kastély titokzatos bádibildere egyre erősebb. Főleg hastájékon. Agyra kevésbé gyúr, de a teste... érdekesítő.

Feszíti a ruhát. Minden-képpen. Vajon hová utazott ez a titokzatos szókeség a mi Bájgúnárunk (G.L.) társaságában? Milyen meglepetésekkel szolgál még nekünk az idei karácsony? Lesznek-e koponyák a karácsonyfán?

Olvassanak tovább!

R.V.

Hermione épp a könyvtárban ücsörgött és elmélyülten írt valamit, amikor az egyik hátsó polc felől hatalmas puffanás hallatszott. A lány Madam Cvikker felé kapta a pillantását. Láta, hogy az asszony már fúriaként kiront az íróasztala mögül, de ekkor Hermione felpattant és a polc felé rohant. Közelebb volt, mint a könyvtáros boszorkány, és fürgébb is volt...

Amint odaért, azonnal megpillantotta Alineát, aki egy hatalmas könyvkupac közepén ácsorgott sápadtan.

– Alinea! – suttogta Hermione és gyorsan segített visszavarázsolni a könyveket. Mire Madam Cvikker odaért, már minden a helyére került.

– Mi folyik itt?! – mérte végig szigorúan a két lányt.

– Madam Cvikker! – mosolygott Hermione. – Szétszakadt a táskám pántja... – mutatott a táskára, amit az utolsó pillanatban dobott le a földre.

– Miss Granger! Ne itt tesztelje a táskája teherbírását! Szerencsénk, hogy nem egy könyv esett le! – oktatta ki őket a boszorkány és dühösen visszament az íróasztalához.

– Kösz szépen! Húha, tők gáz lett volna (*mond ilyet egy boszi?*), ha a vén szatyor előbb ér ide, mint te!

– Ugyan. Nincs mit köszönni – legyintett Granger. – Tudom, milyen Madam Cvikker, ha felhúzzák! Ennek senkit nem akartam kitenni! – mosolygott. – Alinea, olyan rég találkoztunk! – Hermione szó nélkül átölelte a lányt.

A lány szólni sem tudott a meglepetéstől. Hermione nem szokott csak úgy ölelgetni valakit. Meghatódott. Az utóbbi időben eléggé kirekesztettnek érezte magát a suliban.

– Hermione! – fonta ő is a másik köré a karjait. – Olyan jó, hogy újra itt vagy! – hirtelen zavarba jött, ahogy kuncogást hallott a háta mögül. Hiába, kevés Mardekáros lányt lehet látni amint egy Griffendélest ölelget.

– Gyere. Menjünk valahová, ahol beszélgetni tudunk – súgta Hermione. – Vagy van valami dolgod éppen?

– Dehogy, ide is azért jöttem, mert unatkoztam! De ha lenne is, nem érdekelne – legyintett

– Akkor gyere. Kaptam egy egyágyas szobát a Griffendél-toronyban. Ott nem zavar senki. – Hermione elindult előre.

– Oda? A toronyba? – állt meg a lány. – Hermione, talán elfelejtetted, hogy én Mardekáros vagyok? Tudod, házad ellensége, a mumus és minden gonosz hordozója! – poénkodott, bár félig komolyan tette. – Nem hiszem, hogy sokan örülnének nekem arrafelé – villant fel emlékezetében Harry arca.

– Gyere nyugodtan! – fordult meg Hermione, amikor Alinea megtorpant, kilépve a könyvtárból. – Nem fog senki kizavarni onnan! Hol van a régi Mardekár – Griffendél ellenségeskedés... – húzta el a száját Hermione. – Minden megváltozott – mondta komoran, majd elindultak a klubhelyiség irányába. Senkivel nem futottak össze útközben, és a Griffendél-torony is üres volt. (*kihalt mindenki:DD*) (*á, dehogy, haláli jó nyaralásra mentek :)*) (*lassan kitört a téli szünet*)

A két lány felment Hermione szobájába, aki bezárta az ajtót.

– Ül csak le – dobta le a táskáját az íróasztal mellé.

– Jó kis hely! – nézett ki az ablakon a másik lány. – Belátni, az egész birtokot. De mintha egy kicsit magányos lenne!

– El kellett rejtőznöm. Azért vagyok a torony legeldugottabb szobájában... – sóhajtott fel Hermione. – Akárcsak egy elátkozott hercegnő – grimaszolt gúnyosan.

– Hát, tudod, lehet, hogy jól teszed, ha nem flangálsz mindenki orra előtt az iskolában.

Furcsa hírek kaptak itt szárnyra, és a Prófétában is megírta az a viperanyelvű nő, hogy te, meg... ööö, szóval, hogy egy, hmm..., szóval Piton és te, meg hogy – megakadt, mert nem tudta, hogyan mondja el kíméletesen.

– Gyorsan terjednek a hírek! – kapta fel a fejét Hermione. – Szóval már mindenki tudja, hogy Piton és... én? – ült le az ablakmélyedésbe. – Ha úgy vesszük, tényleg egy elátkozott hercegnő vagyok...

– Hát, lehet, hogy tudják, de azért nem mindenki hiszi el! Tulajdonképpen ...szóval, ha már így szóba jött, akkor tulajdonképpen most igaz? Nem, nem kell elmondanod, ha nem akarod! – visszakozott, látva a másik lány arcán átfutó röpke fintort. Pillanatnyi szünet után azonban csak nem bírta magában tartani a kérdést. – És ha igaz, akkor miért vagy itt egyedül? Hol van? Miért nincs veled? – Majd gyanakodva nézett körül a szobában, mintha Piton mindjárt előugrana a szekrényből, mint valami mumus. :))

– Persze, igaz – bólintott Hermione halvány mosollyal. – De... ő ugyanúgy rejtőzködik, mint én.

– Bujkál, persze! Na és hol van? – támadt fel erre igazán a lány kíváncsisága.

– Azt nem árulhatom el, hogy hol van, ne haragudj. Én meg Umbridge és Karkarov elől bújkálok. Valamennyire sikeresen... – vont a vállát Granger.

– Nem tudom, Hermione, az a néember nagyon a kezében tartja itt a dolgokat. De azért sok sikert! Karkarovot illetően meg, én mondom, jól teszed, ha nem kerülsz a szeme elé! Veszélyes! Viszont érdekes, hogy azt mondd, Per... Piton bujkál. – Kicsit elpirult, hogy majdnem kimondta. – Annyira nem erőlködik szerintem, hiszen én is találkoztam vele nemrég! Még csak nem is próbált elbújni!

– Hogyan? Találkoztál Perselusszal? Mikor? Hol? – csodálkozott Hermione.

– A tiltott rengetegben, alig pár hete, mikor Lupin professzorral sétáltam (ööö, *nem is tudom, ha régebben volt, írjátok át*)

– Tényleg? Mit keresett a Rengeteg szélén? – rázta tanácstalanul a fejét Hermione. – De... végülis teljesen mindegy. Beszéljünk Rólad inkább! A... rémesküvő óta nem beszélünk – pillantott barátnője szemébe Hermione. – Akkor Te hol voltál? És... mi a helyzet Malfoyjal? Valamit hallottam, hogy Narcissa Black mellett voltál egy ideig... és... Tobias mellett... – nyelt nagyot Granger.

– Akkor... csak később értem oda, amikor Lupin elhozott az auroroktól. Segíteni akartam, de végülis, mire mi odaértünk, már csak az a nő volt ott, aki most itt tanít az iskolában. *(az kicsoda? Mert Desirée nem tanít :)* Kijuttattuk, és magunk is leléptünk. Elég nehezen boldogultunk a dementorokkal. Senki mást nem láttam. Se Dracot, se a nevelőszüleimet, se benneteket. Aztán Narcissával voltam egy darabig, meg a kicsivel. – Elhallgatott, ahogy Tobias jutott az eszébe, a tündéri gyermek, aki mintha mégse lett volna oly tündéri. Néha nagyon fáj a feje a közelében és akart valamit, de mit is... – Majd felnézett és látta, hogy Hermione várakozóan néz rá.

– Szóval vigyáztam a kicsire, és mindenféle kalandjaink voltak, amit mintha nem is mi akartunk volna. A gyermek, no igen, Te már láttad őt? Most is itt van a Roxfortban, de engem nem engednek közel hozzá, mióta itt vagyok.

– Nem. Nem láttam még azt a... gyereket.

– Azt is tudod, ki az apja? Nem akarnálak ezzel bántani, de Narcissa nekem azt mondta, hogy Pitoné – halkult el a hangja. Nem akart bánatot okozni. *(húha, a jólelkű kis Mardekáros! Szégyen ez a házamra, szégyen! Mondaná Mardekár)*

– Tudom, kié. De sötét varázslattal átalakították a génjeit... Nem Perselus vére folyik

már az ereiben – rázta a fejét Hermione. – Te tudtál erről?

Alinea (tudott erről?: D nem is tudom...)(nem, sejtelve sem volt és most ámulva hallgatja a bölcsébbet!) döbbenetesen nézett a lányra.

– De hát ez tiltott, fekete mágia – tört ki, majd kissé elszégyellte magát, hisz a Malfoy család sosem a habfehér lelki tisztaságáról volt híres. – Hihetetlen, és biztos vagy benne?

Hermione bólintott.

– Na, de mesélj el mindent. Kérlek! Mi van most Veled? És mit tudsz a Malfoy-családról?

Alinea sóhajtott egyet. Annyi minden történt, hogy lehetne ezt elmondani!

– Szóval, Narcissával és a babával voltam, mert nagyon kellett nekik a segítség. Úgy léptem le innen a suliból, csodálom, hogy nem csaptak ki! Persze, gondolom, meghatotta őket a nevem. Dolores nagyon ért az ilyesmihez! – mondta gúnyosan. – Tehát kellett valaki, aki vigyáz rá, mert nagyon törékeny volt egy darabig. Aztán, mikor jobban lett, már sokkal nehezebb volt ez a feladat, mert szinte vágott a veszélyre. No, nem is kerültük el sokáig. Akkor ismerkedtem meg Regulus Blackkel is, és ő húzott ki minket a szószból, pedig, mondhatom, nyakig benne voltunk! Bár hálásnak kellene lennem, mert megmentett, de aztán konfúziós bűbájt szórt rám, úgyhogy egy darabig nem is nagyon emlékszem, hogy mi történt velem. Eltartott, míg rendbejöttem, csodálom, hogy ezek után volt képe engem használni, hogy Lupin professzort figyeljem. Na, azt leshette. Pont őt! Nem vagyok annyira ostoba, és a professzor, különben is bízott bennem! No mindegy, végül is ezt sikerült megúsznom, és mivel Regulus azóta eltűnt, lehet hogy már nem is kell tartanom tőle. Na és aztán ott volt a buli, ahol... de végül is ez nem annyira fontos – kucogott a boszorkány. Végül, pedig a bál! Ahol a mostohaapámmal is találkozhattam. Mondhatom, vidám kis családi összejövetel volt, amelyhez egy csapatnyi feldühödött griffendéles is asszisztált. Alig tudtam szegényt kimenteni a barátaim karmaikból – nevetett a lány, mikor eszébe jutott Lucius szorult helyzete

– Aztán valamiért sokkal erősebb lett hirtelen a bál után. Láttalak ott Hermione, vagy legalábbis azt hiszem, láttalak. Tulajdonképpen érted mentünk, hogy megmentünk, de kiderült, erre nincs is semmi szükség! – somolygott. – Végül is McGalagonnyal tértünk haza. És azóta csak tanulok, nem nagyon tehetek mást. Mondtam, nem engednek az unokaöcsém közelébe. *(hú, ezt jó sokáig húztam, remélem pontos, ha nem bele lehet javítani)*

Hermione figyelmesen hallgatta Alineát.

– Szóval Te vigyáztál a csecsemőre... és Regulusszal is találkoztál... Persze, hisz itt tanított.

– Tényleg, hová lett? Nem mintha nekem nagyon hiányozna! Felszívódott, vagy mi? Mostanában nem láttam.

– Azt meghiszem, hogy eltűnt. – morogta komoran Hermione. – Te nem is tudod, hogy Regulus Black... meghalt? – nézett a lányra.

– Nem hiszem – sápadt el a lány. Én csak viccelődtem az előbb, nem gondoltam volna, hogy tényleg... Biztos vagy benne? Nem volt olyan ember, aki könnyen adja az életét! Nem csak pletyka ez is?

– Meghalt. Tényleg. Nem csak kitaláció.

– De honnan lehetsz ennyire biztos benne?

– Mert láttam – válaszolt suttogva Hermione, majd elmesélte, amit Regulusról megtudott. Úgy gondolta, Alineában megbízhat.

Alinea émélyegve hallgatta a horrorisztikus történetet. Egész egyszerűen hihetetlen volt! Nem is nagyon tudott reagálni. A lába hirtelen megroggyant, ahogy a szoba lódult vele egyet.

– Jól vagy? – lépett oda a lány mellé Hermione. – Ezek nagyon durva dolgok... Perselus

elmesélt egy csomó mindent nekem... és... nem fogok Neked hazudni. Kegyetlen idők jönnek.

– Merlin! Rogyott le a lány az ágyra, ahogy a lábai végképp felmondták a szolgálatot. – Valami iszonyat fog történni, érzem! A karomon a jegy! Mi lesz velem? Nem fog elengedni, csak úgy! Én is úgy végzem majd mint ő, holtan! Nincs senkim, akire igazán számíthatnék! Egyedül maradtam!

– Jaj, Alinea, dehogy vagy egyedül! – ült le Hermione az elkeseredett lány mellé. – Rám bármikor számíthatsz! És úgy tudom, Remusra is... – somolygott. Felrémlt neki, amit egyik hajnalban látott, amikor Roxmortsból sietett vissza a kastélyba. Alinea és Lupin sétálgattak a Rengeteg szélén, láthatóan egymásba merülve...

A lány kissé reménykedve pillantott fel.

– A professzor...igen, igen, talán ő vigyázna rám, mert annyira jó és... de nem hiszem, hogy különösebben törődne velem, vagy jeletenék neki bármi többet is, mint egy tanítvány! Olyan sok minden nyugszik a vállán, nem hiszem hogy...

– Remus egy zseniális ember. Tökéletesen megérteném, ha esetleg beleszeretnél volna...
– vigyorgott Hermione. – Így van?

A mardekáros lány elfordította fejét, de nem tudta elrejteni az arcára kiülő érzelmeket.

– De hát... Nem, hogy gondolod! Ő a tanárom és idősebb is! Sokkal idősebb, mint én.

– Jól van, pirulj csak! Úgyis tudom, hogy így van! Na és, ha idősebb? Kit érdekel?! – nevetett fel Hermione, majd elkomorodott. – Dracoról tudsz valamit?

Alinea arcáról egyszerre eltűnt a törékeny mosoly.

– Semmi hírem nincs azóta sem róla. Lucius sem mondott semmit! És neked? Miért kérde? – tette fel a kérdést gyanakodva. – Tudsz valamit? Mit? Istenem... – sápadt el, ahogy eszébe jutottak a hírek, amiket hallott az iskolában terjengeni *(bár nem tudom, hogyan)*. – Te voltál nála, ugye, elvitt téged oda! Nagyúrnál, igaz? Hallottam, hogy... nem hittem el, nem tudom elhinni, mondd meg kérlek, igaz? Bántott téged? Nem ő volt, hidd el! Valaki más uralja! Tudom, hogy így van! Ha fájdalmat okozott is! Mert okozott, igaz, Hermione?

Hermione sokáig hallgatott.

– Igen. Ez is igaz. Draco megerőszkolt. – válaszolt, de hangja a végére már nagyon magasan csengett és alig hallhatóan. – De ez mind nem számít már. – Hermione úgy gondolta, Alineának tudnia kell. Megfogta a kezét és erősen szorította. – Alinea. Draco Malfoy... meghalt. – suttogta megrendülten.

– Nem! Nem! Ne mond ezt! – pattant fel az ágyról a lány, csak azért, hogy néhány botorkáló lépés után a szoba közepén rogyjon térdre. – Az nem lehet! Nem, még annyira fiatal volt! Nem, mond, hogy nem igaz... – De miközben próbálta magától eltaszítani a gondolatot, tudta, hogy igaz. Hermione nem mondaná ezt neki, ha nem lenne benne teljesen biztos. – És... hogyan? Ki? – alig tudta kinyögni a szavakat, mert a torkát elszorította a gyász érzése.

Hermione szeme tele lett könnyek kel.

– Az a rohadt mocskos szemét ölte meg...! – fakadt ki. – Ki kellett volna onnan hozni Dracot...

– Hogyan? Mikor? De miért nem ment érte az apja, miért nem hozta ki onnan? Meg lehetett volna menteni! Nem mondott semmit az az átkozott, amikor együtt voltunk a bálon! Semmit, pedig talán...és azóta se!

– Már nem is beszélsz Lucius Malfoyjal? – törölte meg a szemét Hermione. – Meglep, hogy nem tudtad.

– Hetek óta felém se nézett! Már nem törődik velem, kétlem, hogy valaha megtette! *(bocs papi)* Azóta se láttam, lelépett, mint mindig. Erről szól az élete. – A keserű szavak szinte

égették a száját. – Eltűnni, ha vészhelyzet van! Nem mondta el! Nem mondott semmit! – visszanyelte könnyeit. – Te mióta tudod? Kitől? Gondolom nem futottatok Luciussal össze az utcán csak úgy? Vagy igen? – nézett fel a másik lányra

– Nemrég találkoztunk vele Roxmortsban. Akkor mondta el nekünk.

– Hát ez jó – sírt fel újra Alinea –Hihetetlen! Roxmortsban! – Hozzám pedig még csak el se jött, hogy elmondja!!

Hermione megértette Alinea érzéseit. Ő maga is kiborult ettől, pedig ő gyűlölte Dracot... Alinea meg kishíján hozzáment.

– Figyelj... maradj itt egy kicsit még, ha nincs semmi dolgod. Ne légy egyedül most.

– Nem! Oda kell mennem! Hol van eltemetve? Látnom kell!

– Nincs sírja – rázta meg a fejét Hermione. – Lucius Malfoy elégette a testét. Hagrid tudja, hol égette el. Ha gondolod, kimegyek Veled oda... és méltóképp elbúcsúzhatunk tőle... – nyelt nagyot Hermione.

– Elmegyek a vadórhöz! De egyedül! Remélem megérted Hermione! Egyedül kell odamennem – húzta ki magát a lány, letörölve a könnyeit. Büszke volt, őt senki sem fogja sírni látni ezen a szobán kívül!

– Rendben. Gondold át. De rám bármiben számíthatsz. Ugye tudod? És a fiúkra is.

– Köszönöm! Ez nagyon sok! A legtöbb, amit kaptam valaha is! A fiúkról jut eszembe, nem tudod, ki az új fiú? Egyik házban se tanul, órán sem láttam, mégis mindenhol ott nyüzsög.

– Miféle új tanuló? – kapta fel a fejét Granger.

– Magas, szőke. Hatodévesnek nézem. Kidolgozott izomzattal, kevésbé kidolgozott aggyal! Egész csapatnyi liba mászkál utána!

– Szőke, kigyúrt? Merlinre... szerencsére nem találkoztam vele – nevetett fel Hermione.

– Ki lehet az?

– Jó lenne tudni! Mostanában oda kell figyelnünk az ilyesmire! Nem hiszem, hogy minden kóser, ami a suliban folyik! Ez a sok új gyerek, de sose látni őket, most meg ez a kigyúrt Macho...

– Ki kellene deríteni. De én nem nagyon ugrálhatok – húzta el a száját Hermione.

– Ki fogom deríteni, úgyis kell ez a feladat, hogy elfoglaljam magam most! Nem csak nekem nem tetszik, ami itt folyik. Lupin professzor is mondta már! És aurorokat is látni! Segíték! Az a dög megfizet! Ha csak egyetlen vízcseppet is tudok hozzáadni ahhoz, amibe majd belefutad, akkor már megérte! Ez a kiglanolt szépfű megteszi kezdetnek! Most pedig a vadórhöz megyek. Köszönök mindent, Hermione!

Karkarov a katonásan lépkedő aurorok gyűrűjében távozott Roxfortból. A csizmája még az előtér évszázados márványkövezetén döngött, amikor eszébe ötlött az előző alkalom, amikor az aurorok majdnem elkapták. Akkor volt, amikor Pitonnal egyezkedett, és a sötétlelkű denevér felajánlotta...

A zsupszkulcs azóta is a kabátzsebében lapult. Karkarov elvigyorodott, és a mellette lépkedő aurorra sandított. Megmozgatta a háta mögött összebilincselte kezeit majd újra az elszánt arcú férfira nézett. Elég fiatalnak látszódott. A korától, akár még ügyes is lehet, de tapasztalt semmiképpen sem. Karkarov hatalmasat tüszentett és az orrából lógó takony alól dörmögött a fiatal tisztre.

– Kifújnam az orromat!

Az ifjú auror ösztönösen oldotta fel a bilincsbűbájt, még mielőtt a többiek reagálhattak volna. Karkarov keze egy pillanat alatt a zsebében volt és megragadta a Piton-féle zsupsz kulcsot (nem emlékszem mi volt az...:DDDDDDDD), miközben undorító hang kíséretében megszívta az orrát.

Karkarov a takonnyal együtt eltűnt az aurorok gyűrűjéből.

Voldemort egykedvűen nézte végig Draco Malfoy haláltusáját. Amikor az élet szikrája ellobbant a fiúban, úgy szakadt meg a kapcsolat közte és egykori ura között...

Tom kiköpött és megtörölte a száját.

– Mocskos kis semmirekellő – morogta. – Ideje volt megdöglened. Azt hitted, üres frázisok a szavaim! Ideje megkezdeni a tisztogatást komolyabban! – határozta el magát a Nagyúr, és magához intette Mortimert. Utasításai tömörek voltak és világosak. A szolga elszelelt, Voldemort pedig maga elé emelte kezeit és ujjait kezdte nézegetni.

– Gyönyörű... új... fiatal test... – suttogetta és megcsókolta egyenként mind a tíz, hosszú ujját. Egyiket sem tépte ki... Nem... Ez a test kincset ér.

Mortimer csakhamar visszatért, és jelentett urának, hogy a feladatot elvégezte. Voldemort csak intett egyet, hogy takarodjon, aztán magára terítette méregzöld talárját, melyben megannyi titkos zseb volt, és a hátán a jel, az egyezményes, utánózhatalan egység jelképe: a Sötét Jegy. Zölden izzott. Mintha soha nem csillapodna a Gonosz lüktetése...

Voldemort lement a rejtett pincéjébe, ahonnan nemrég alászállt a Pokolba, egy baráti csevejre...

Most is pokoli ügyben járt itt.

A félhomály is elkúszott előle a sarkokba, vaksötét maradt körülötte. De Tom nem bánta. Pálcájával halovány fénykört írt maga köré. Olyan volt, akár egy jelenés. Magas férfi, izzó tekintettel bámul valamit, maga előtt... körülötte földöntúli fények lángolnak, de nem melegítenek, csak világítanak.

Voldemort Regulus roncsai felett állt. Közvetlenül mellette pedig Enfer porhüvelye árválkodott.

– A két ostoba – morogta a Nagyúr és belerúgott a roncsokba.

Porfelhő szállt fel belőlük, semmi egyéb. A Nagyúr fel-alá kezdett járkálni. A fénykör híven követte. Talárja lebegett, mintha fűjt volna a szél, pedig a dohos levegő meg sem rezdült...

Tom Denem életeket vett el, rezzenéstelen arccal. Néha röhögve. De lelke soha nem sajdult bele egyikbe sem.

És néha életeket adott.

Most is teremteni készült... hisz isten volt. A maga rothadó Paradicsomában...

Pálcája meglendült, s ősi nyelven kántálni kezdett a Nagyúr. Az ősök nem hagyják el a mágust. Tudta ezt jól Voldemort, ahogy Lucius Malfoy is...

Mardekár szelleme belengte a pincét, átvarázsolta, megremegtette a falakat és teljesítette Tom kívánságát.

Voldemort ismét meglendítette a pálcáját és a roncs összeállt... elégedett vigyorba szaladt a szája, amikor megszemlélte teremtményét.

– Enfer... és Regulus... Halálotokban vagytok igazi szolgálaim! – szólt rekedten Voldemort és elkezdte bevégezni a művét...

A teremtmény a pincében élt, Voldemort csak a megfelelő alkalomra várt, hogy felfedje. Naponta lement hozzá és energiát adott neki, hogy majd a munkáját, a küldetését sértetlenül el tudja végezni. Voldemort szeme előtt ott lebegett a cél, az a cél, melybe senkit nem avatott be. Hűtlen, mocsok zsoldosait legkevésbé.

A teremtménye azonban csak az övé volt.

Azon a délutánon a pincében foglalatoskodott, ősi nyelven kántálva, mint mindannyiszor, amikor megérezte a rezgést... az árulás bűzét...

– Egy áruló van itt... – sziszegte. – Piton... – Villant meg a szeme és azonnal abbahagyta a varázslást.

Figyelt.

Nem... Ez nem olyan erőteljes rezgés, mint amit Piton szokott kiváltani az erőtérből... de valami hasonló...

Voldemort felhoppant a kastélyba. Úgy siklott, mint egy kígyó, ami egyre közelebb ér áldozatához.

Döngött a padló és Karkarov csizmája körül porfelhő kavardott, ahogy megérkezett az ismeretlen helyre. Az előcsarnok fekete gránitfalai gonoszul és bántóan szikráztatták a fáklyák fényét. Karkarov önkéntelenül hátrapillantott, de az aurorok ha megpróbálták is követni, biztosan nem sikerült nekik. Az épület ismeretlen volt. Gonosz és rideg, a szélesen felfutó lépcső inkább fenyegető, mint fenséges. Karkarov ösztönösen a pálcájához kapott, de a keze csak a semmibe markolt a kabátzsebében. A jeges rémület a csontjáig hatolt, olyan közelről érezte a „jelenléte”. Az ismeretlen forrás ott volt valahol a közelben. Az erő, amelyen az utóbbi hetekben élőködött, ott hullámozott és vibrált körülötte.

Voldemort megállt a hatalmas lépcsősor tetején. Kezeit összefonta melle előtt. Rezzentelenül nézett le az alatt ácsorgó férfire.

– Karkarov – morrant fel halkán. – Hitszegő vén kéjenc. Ideje a törlesztésnek. – Tom elindult lefelé a lépcsőn.

Karkarov összehúzott szemmel nézte az ismeretlent.

– Nem ismerlek – fürkészte Karkarov a másik férfi arcát. – De ez a hely... emlékeztetnek valamire ezek a szagok – orrcimpái kitágultak, és mint a kígyó a nyelvével, érzekelte a jövevény rezgéseit.

– Üdv Néked, *barátom*. Én viszont ismerlek Téged. Bizonyára oka van, amiért itt vagy – kezdett bele Voldemort.

Karkarov próbálta leplezni a zavarát. Érezte Voldemort kisugárzását a közelben, és bár vele sem szívesen találkozott volna, az aurorokra mégkevésbé vágyott.

– Voldemort Nagyúr – hajtotta meg enyhén a fejét Karkarov. – Ő itt van?

– A Nagyurat keresed? – röhögött fel reszelősen Voldemort, és szeme Mortimerre villant, aki megjelent Karkarov mellett. – Ismered netán?

Karkarov kihúzta magát és magabiztosan nézett az ismeretlenre.

– A Nagyúr régi barátai közé tartozom.

– Áh... A régi barátok... Na, persze. A régi barátok nagyon fontosak neki.

– Téged régebben nem láttalak a hívei közt – kutatta az ismeretlen arcot Karkarov.

– Nem számít, én ki vagyok. Ha nem vagyok ismerős Neked, tekintsd rám úgy, mint egy senkire.

– A Nagyúr nem tart maga mellett senkiket! Ő több annál, semhogy jöttmentek

szolgálják. – Igor érezte, hogy valamit tud a másik, ami neki nagyon fontos lehet, de a zavaros gondolatok, amik a fejében jártak, megakadályozták a felismerést. Karkarov magában átkozódva hívta Tobiast. De a fiú távol maradt. Az ismeretlen nagy erejű energiahullámok újra és újra összezavarták Karkarov gondolatait.

– Ő a legnagyobb... – Karkarov feje lüktetett a zűrzavartól – a legerősebb...

Voldemort felröhögött. Igor próbálkozik... Azt hiszi, ócska dícséretekkel minden el van felejtve! Tom folytatta a játszadozást.

– Nagy hatalmú mágus lehetsz, ha csak így áttöröd a kastély védelmi rendszerét.

– Nem tartozik rád, hogy hogyan jöttem, sem az, hogy miért! – morrant Karkarov miközben belül szinte üvöltött. *Nyomorult kölyök! Nem ebben állapotunk meg, Tobias! Azt ígérted bármikor segítesz... Hol a pokolban vagy?*

– Nem is kívánom, hogy beszámolj nekem. Majd a Nagyúrnak! Kövess, ha van merszed és akaratod! – Ezzel Voldemort sarkon fordult és elindult a trónterme felé. Érezte Igor kételyét, zihálását, még ilyen messziről is... – Szánalmas bunkó – morogta Tom, és beviharzott a terembe. Megállt az ajtó mellett, ahol bevárta a varázslót. Mortimer előbb ért oda.

– Nagyuram... mi ez az egész...?

– Kusshadj! – förmedt rá Tom. – Takarodj le a pincébe és őrizd a rejtett helyiséget!

Mortimer elügetett, Karkarov pedig idegesen remegő orrcimpákkal figyelte a férfit. Nem értett semmit, de az nyilvánvaló volt, hogy Piton mocskosul átverte a zsupszkuccsal. És ezt nem fogja neki elfelejteni. Karkarov idegesen kapkodta a tekintetét, de rajtuk kívül senki nem volt a teremben.

Voldemort megvárta, míg beljebb lép a férfi, és becsapta mögötte az ajtót.

Karkarov összerezsent a dördülésre, hiába igyekezett leplezni. Minden porcikájában érezte a veszélyt és az erő hullámszögét, amire a Tobiasszal való kapcsolata olyan érzékennyé tette.

– Elég ebből! – morgott a kifürkészhetetlen idegenre. – Hol van Ő?

– A Nagyúr csak annak jelenik meg, aki hívja. Hívd hát! – szólt szárazon Tom és elindult a trónszéke felé.

Karkarov értetlenül nézett, miközben a hasznavehetetlen zsupszkuccot markolászta a zsebében.

– Hívjam? Hogyan?

– Ha nem tudod, hogy hívd, akkor nem vagy valami nagy hívó! Igor Karkarov – sétált szinte derűsen Voldemort, talárja hátát mutatva a varázslónak, amin ott izzott a Sötét Jegy.

Karkarov meglepetésében felhördült és a régi beidegződéssel ereszkedett féltérdre.

– Uram? – suttogta bizonytalanul.

Voldemort felröhögött, és megfordult. Végigsimított a haján, majd előhúzta pálcáját.

– Igor. Megismered hát a Jegyet még? És ezt? – mutatta fel a pálcát.

Karkarovot szinte letaglózta a bizonyosság. Voldemort áll előtte.

– Tanácstalanságod búze itt kúszik köztünk... Mindig is pocsék játékos voltál. *Barátom.*

– Barát! Igen! – kapott a szón Karkarov. – Sosem árultam el őt! Mindig hű maradtam hozzá...

Szavai hiteltelenül kongtak és ezt Karkarov is pontosan érezte. Ugyanúgy, ahogy a veszély és a halál közeledtét.

Voldemort nem szólt semmit, csak leült a trónjára. Látta a férfit, amint szeme szélesebben jár. Még mindig nem hiszi el, amit lát...

– Tudod, Igor, mit tartanak a hatalomról? Nem? Persze, hogy nem. A kimondott szó

fegyver. A kimondatlan hatalom. Nekem nem kell kimondanom semmit. Mégis tudni fogod, ki vagyok. Tudtad már akkor, amikor megláttál. Voldemort nagyúrnak ezer élete van! – csapott egy lángcsóvát Karkarov elé Tom Denem. Éppen csak elkerülte a varázslót...

Karkarov hanyatt esett az energiahullámtól, pedig a lángcsóvának csak a széle érte és csupán a kabátja pörkölődött meg kissé. Lassan fordult hasra és feltérdelt. Nem mert Voldemortra nézni.

– Mesélj, Igor! Miért kúsztal vissza uradhoz? Most sem akarsz elhinni, hogy én vagyok... látom... Újra meg akarsz ízlelni a halált? A gyáva nap, mint nap meghal. A bátor csak egyszer. Mi vagy Te, Igor? – húzta fel gúnyosan a száját Voldemort. Kivillantak tökéletes fogai, melyeket hegyesre reszelt. Túhegyesre... Voldemort szárnalmas baromnak tartotta egykori hívét. Még annyira sem vette a fáradságot, hogy még egyszer megölje. Kíváncsian vizslatta a varázsló arcát, vajon mivel rukkol elő. Mert valamiért idejött. És Voldemort ezt tudni akarta. Ölni ráér később is...

Karkarov térden csúszott a trónszék felé. A gyűlölet és a rettegés átjárta a sejtjeit. Nem akart megdöglenni. Kefélni akart és közben örvénybe magába szívni az éltető erőt. Nőket akart és gyereklányokat. Gyerekeket, akiket szex nélkül szipolyozhat... Nem... Megdöglenni egy cseppet sem állt szándékában. Szárnalmas, torz mosollyal nézett fel Voldemortra.

– Lenne valami, amiről tudnod kéne. Hasznodra lenne... ha én elmehetnék érte.

– Ideje lenne gyónnod. Barátom – sziszegte Voldemort. – De ne ringasd magad illúziókba. Innen nem lépsz ki. Csak ha én úgy határozok! Mi az hát, amiről tudnom kellene?!

Karkarov még mindig térden állva válaszolt, de a fejét felemelte, és hideg szemei Voldemort reakcióját fürkésztek.

– Csak én tudom elhozni neked Nagyúr!

Voldemort hátrasimította dús haját, és kegyetlen vigyorral nézett a csúszómászó Igorra.

– Várom a mesét, Igor. Talán a legújabb kucsmadivatot nem követem? – húzta el ajkait a Nagyúr és felröhögött. – Honnan veszed, hogy én nem tudok mindenről, ami körülöttem zajlik? Mihez kellenél TE? Pont TE, Karkarov?

– Nem gondolom, hogy lenne bármi is, amiről nem tudsz, de ezek a kölykök, többek mint varázslók. Nem démonok, de majdnem.

– Hallgatlak, Igor! – mordult fel kissé fenyegetően Voldemort. – Ne hagyd abba!

– A Minisztérium titkos terve volt, hadrendbe állítani a gyerekeket. Ha a kísérlet sikerült volna, még több gyereket képeztek volna ki. De ez a csoport most többet tud, mint ami tervbe volt véve.

– Kölykök... semmirekellők – jegyezte meg szárazon Voldemort. – Nekem csak egy koszlott kölyök kell. Az a ribanc Narcissa egy olyan fattyat hozott a világra, aki kell nekem. Hol a gyerek?! – mordult fel ismét a Nagyúr és szúrós, félelmetes pillantását Igorra vetette.

Karkarov lemerevedett egy pillanatra.

– Narcissa kölyke a Roxfortban van. Ha még él.

– Nem szeretem ezt a beszédet, Karkarov! – üvöltött fel Voldemort. – A kölyök akkor halhat meg, ha én megölöm! – Tekintete villámokat szórt, ujjai végén apró, kék szikrák pattogtak. Fogai kivillantak. – Nekem kell az a mocskos kölyök!

– Nem tudom, miért érdekel téged, Nagyúr. Az a gyerek csak egy egyszerű kölyök. Nincs benne semmi különleges.

Voldemortnak elege lett a szájtépésből. Egy nagyobb energianyalábot küldött Karkarov felé és vérszomjasan vicsorgott.

– Te ne gondolkodj helyettem, féreg!!! Tudod Te, miféle kölyök az?! Persze, hogy

tudod... – susogta ridegen a Nagyúr. – Szennyből fogant! Ki tudja, kitől! Hatalmas ereje van... Egy barom vagy, Igor, ha az hiszed, csak egy egyszerű kölyök! Magad is láttad... tudom... Beszélj!

Karkarov nyekkenve csapódott a falnak és az energiahullám néhány pillanatra a levegőben tartotta a férfit, majd rongyként csúszott a fal tövére. Igor szája sarkán vér csordogált, ahogy felnézett Voldemorra.

– Tobias tanította meg a kölyköknek, hogy hogyan közlekedjenek – nyögte a férfi. – Amíg ő csak árnyékról árnyékra settenkedik, ők a fényen járnak, és akárhova eljutnak, anélkül, hogy megváltoztatnák a jövőt. A beholderek vére folyik bennük.

– Hát persze... – morogta Voldemort, és már nem törődött Karkarovval. – Kell az a rohadt kölyök. Elhozza valaki. Már kiadtam parancsba. De a türelmem nem végtelen!! – vicsorgott.

Karkarov arca fájdalmasan vonaglott, ahogy feltápáskodott. Szögletes mozdulattal a kézfejébe törölte a vért a szájáról, miközben lehajtott fejjel állt Voldemort előtt.

– Tobiast bárki elhozhatja, de az Ötödik Házba csak én tudok bejutni. – *És Desirée...* – futott át a varázsló gondolatain. Desirée...

– Igor barátom. Enyje. Ekkora hatalmat álmodtál magadnak? Desirée. Az én szép kis szukám. Ő hozza el nekem a kis fattyat. Az a nő mindent megcsinál, amire kérem – röhögött Voldemort. – Neked sokkal nehezebb feladat jut. Vagy csecsemők ordító pofáját akarod nézni? Ugyan, Igor! – Voldemort leült a trónszékébe. Szemét végigjáratta Karkarovon, aztán intett a pálcájával. – Kövess.

Lementek a pincébe. Voldemort elzavarta Mortimert, majd bevezette Karkarovot a Teremtényhez.

– Ő az aduászom. Piton, az az ócska nyomoronc azt hitte, büntetlenül megússza, hogy kijátszott és packázik velem. A ringyóját is kitanította már... – fröcsögte a Nagyúr.

Karkarov sunyin vigyorogva nézett Voldemorra és megnyalta a szája szélét.

– A lányt én jobban kitanítanám. A te kedvedre, Nagyúr! Ahogy te szeretted... régen.

– Ostoba – förmedt rá Voldemort. – Nem kell nekem az a kis ribanc! Ő is el fog pusztulni, és még csak látnom sem kell! Piton élvezze ki az életet, amíg lehet.

Karkarovon elégedett borzongás futott át. Szinte már kéjes érzés. Alig leplezett örömmel szólt Voldemorthoz.

– Piton megkínlódná, ha végig kéne néznie a kis ribanc haláltusáját. És én szívesen segítenék mindkettőjüknek, hogy meghozzák az utolsó döntést. A haldoklók, olyan nehezen szakadnak el az élettől. Mondd, mit tegyek, és én megmutatom, mire vagyok képes. Még mindig.

– Hát csak figyelj, ha segíteni akarsz Uradnak! – Voldemort meglendítette a pálcáját, mire az Enferből és Regulusból gyúrt élőhalott szemei felpattantak. – Ő itt az én leghűbb szolgám – röhögött a Nagyúr. – Ő fogja megszerezni nekem azt, amire szükségem van. És te, Igor, követed. Ha becsődöl, te veszed át a helyét. Érzékelttem, hogy megrepedt az Idő szövete. És valami történt egy olyan helyen, ahová nem juthatok el. Erdély. Mond neked valamit?! – nézett Karkarovra Voldemort.

Az Igor arcán átsuhanó fintor elárulta a varázslót. Tudott róla, hogy Tobias a párocska nyomában volt. Felrémlett néhány kép, amit a kölyök közvetített neki, valami lerobbant terasz, ahol Piton szerelmes enyelgésbe merült. Piton érzékelte a kölyök jelenlétét, de csak úgy, mint egy a múltból megjelenő emlékképet. *Tobias ügyesen keveri a kártyákat*, vigyorgott magában Karkarov. Valójában nagy kár, hogy nem Pitonra vadászik.

– Részt vett az Időkonferencián. Ennyit tudok – *Mert Tobias ennyit mutatott*, dühöngött magában. A félelme már lecsillapodott. Biztosan tudta, hogy még nem jött el az az idő, amikor meg kell halnia. Csak az ára, az volt még kétséges.

– Perselus igazi bajkeverő. Sosem lehet tudni, mit miért művel.

– Igen. Piton játéka... – nyújtotta ki kéjesen a nyelvét a Nagyúr. – Legszívesebben már holnap este az ő agyvelejét vacsoráznám.

– Bár úgy lenne, bár úgy lenne... – vicsorgott halkán Karkarov, majd hangosan hozzátette: – Én tudom mi a gyenge pontja! Tudom, mivel lehet megtörni, megalázni és legyőzni...

– Neked csak arra legyen gondod, amit kiosztok rád! – fogta meg Voldemort Karkarov nyakát.

Karkarov csak azért nem remegett a nyakát szorongató kéz halálos hidegétől, mert a rideg közöny, ami új életében sajátja volt, megvédte az ilyesféle emberi érzésektől. Számára csak egy érzés létezett: az orgazmus pillanatában a lényébe robbanó nyers energia mindent elsöprő lüktetése.

– Mit kell tennem... Uram?

– Elmész a Teremtémmel Erdélybe. Megtudod, mi történt.

Karkarov elhúzta a száját – Ezzel? – mutatott az embert formázó furcsa alakra. – Ez még egy nyúlnak sem tudná kitekerni a nyakát. Mire lehet ezt használni? – Karkarov behízelt mosolyt erőltetett az arcára. – Ha beavatnál a terveidbe. Ha elmondanád, hogy mik a szán...dékaid... – szörcsögte Karkarov mert a torkát szorító kéz már kényelmetlenné vált.

Voldemort felröhögött.

– Hogy mit akarok... Igor... drága barátom. – engedte el a Nagyúr Karkarov torkát. – A leghatalmasabb mágus eszközét. Ezzel legyőzhetetlen leszek. Az olyan csúszómászókat, mint Piton, eltörlöm a föld színéről. Merlin botját fogod elhozni nekem. *(nyami! Kicsiben nem játszunk! :D)* – suttogta Tom Denem karcos hangon. Beleremegett mégis az egész baljós, sziszegő épület...

– Mi van? – felejtkezett el magáról Karkarov a döbbenettől. Legszívesebben belerúgott volna az előtte álló félelmetes mágusba. Nem elég, hogy valójában fogalma sincs, hogyan juthatna el Erdélybe Merlinhez – aki talán már ott sincs, hiszen akárhogys számolja, már több száz éve halott –, de még az öreg botja is kéne. Nem lepődne meg, ha kiderül, hogy Merlin azzal alszik. – Lehetetlenséget kérsz! Magát Merlint se lehet megközelíteni és a botjától egy pillanatra sem válik meg.

Voldemort gúnyos vicsorba rántotta a száját.

– Ez neked semmiség lesz, barátom. Bizonyíthatsz. Egyelőre az a dolgod, hogy kiszimatolod ezt az erdélyi ügyet. Mi volt ott, mikor és miért volt jelen Merlin és a botja! És ne legyenek illúzióid: ha hazudsz, tudni fogom. Valami légbőlkapott történettel még véletlenül se állj elé. A halál nem a megfelelő büntetés számodra... Igor... – ingatta a fejét Voldemort és kegyetlen mosolya felvillant.

– Ne akard megtudni, mi kegyetlenebb a halálnál.

Karkarov gyűlölködve hajtotta le a fejét. Tudta, mi rosszabb a halálnál. Látott már embereket Voldemort lába alatt fetrengeni a saját mocskukban és örvénylő fájdalommal marcangolni önnön testüket, míg a belsejüket rágó lények feje előbukkant. Üvöltve könyörögtek, hogy ölje meg őket valaki. És látta azt is, ahogy az vergődik, akinek tehetetlenül végig kell néznie a szeretett ember haláltusáját. Akik éreznek testi-lelki kínt, azok tudják, hogy van élet, ami rosszabb a halálnál Karkarov elvigyorodott. *Pitonnak ez fog jutni*. De hangosan

csak annyit mondott: – Mindennek utána járok. Bízhatok bennem nagyúr!

Voldemort aztán újra felvezette a termébe Karkarovot.

– Menj, Igor. Intézz el mindent. Rád bízom, hogyan csinálod. De használható információkkal állj elő. Rövid időn belül. Amint indulásra készen állsz, eljössz. Újra. Hívni foglak, ha nem jössz el. A Teremtmény és te... Megteszitek, amire szükségem van... és majd a kölyök is... és aztán az egész világ... – suttogta rekedten Voldemort. Orrcimpái remegtek a hatalom előre elképzelt illatának gondolatától.

Karkarov érezte, hogy gyengül. Energiára lett volna szüksége. Szája összepréselődött és éhes remegéssel fordult Voldemort felé. Az erő ott rezgett a nagyúr körül. A forrás... Karkarov tudta, hogy ki kell jutnia még az előtt mielőtt Voldemort észreveszi a gyengeségét. Kijutni, és utána... A lényeg az, hogy Piton megfizessen, amiért átejtette. És Tobias segíteni fog. Segítenie kell a nyomorult kölyöknek, mert ha nem teszi... Karkarov gonoszul elvigyorodott. Ha nem segít, a kis hercegnő előbb fog meghalni, mint ahogy Voldemort rátalál.

A Roxfort Expressz sebesen zakatolt London felé. Gilderoy Lockhart mályvaszínű talárban, ezüstszürke nadrágban, hófehér csizmában feszített az egyik ülésen. Mellette, valamint a csomagtartón számtalan dedikálásra váró fotó és könyv. A kupé szemközti ülésorát Dudley Dursley foglalta el teljes életnagyságban.

A mugli fiú ugyancsak kedvenc elfoglaltságának hódolt: indulás óta éppen a tizennegyedik sajtos-szalonnás-tojásos-kolbászos szendvicset majszolta.

– Azért van ám ebben a suliban valami jó is... – tüntette el az utolsó falatot, és kezét beletörölte az üléshez. – Mindenki azt csinál, amit akar, akkor eszik és annyit, amennyit akar. Dögösek a csajok...

Lockhart érdeklődéssel pillantott a Szőke Hercegre. Percy Weasley bízta meg, még sajnálatos balesete előtt, hogy a téli szünetben kísérje haza a szüleihez a Privet Drive-ra, és beszélje meg Dursleyékkel a fiú további oktatásának fedezetét. Merthogy az elmúlt hónapok alatt a fiú teljes hároméves ellátmányt zabált fel, és tekintettel a Roxfort válságos gazdasági helyzetére, a mugli fiú további képzésére, bentlakásos ösztöndíjasként már nem volt lehetőség.

– És mondd csak, az én óráimat élvezted? – pillantott a nagydarab kamaszra Lockhart.

– Mit is nyomat maga? – csámcsogott Dudley. Aztán eszébe jutott. Egyetlen alkalommal bekukucskált Lockhart mugliismeret órájára, amit a másodéveseknek tartott. A varázsló azonnal kiszúrta, és „*Íme, a mugli!*” felkiáltással a katedra közepére állította. Dudley pedig bemutatta az egyetlen varázslatot, amit megtanult. „*Huss és pöcc! Vingardium leviosa!*” Az összes kis varázslót és boszorkányt a plafonig lebegtette, majd nem túl gyengéden a padlóra ejtette őket.

Aztóta Lockhart szívélyesen bánt a fiúval. Felfedezett benne egy rejtett értéket, amit talán senki más: Dudley úgy látta a Roxfortot, kívülállóként, amilyen valójában volt. Lockhart pedig látott benne fantáziát, hogy a saját céljai érdekében felhasználja a fiút.

– Ezt a sok baromságot, amit a könyvében írt, az anyám biztosan élvezné – lapozta fel az egyik könyvet Dudley. Sok mozgó kép volt benne, ami elnyerte a tetszését.

– És mondd csak, az unokaöcséd, Harry Potter... Vele gyakran találkozol?

– Á... – Dudley felröhögött. – Vele elég lenne csak egyszer! Leverném a fejét – vont a vállát. – Mindenkinek el fogom mondani, hová jár. Hogy itt is mennyire utálják és röhögnek rajta a háta mögött.

Lockhart tekintete összeszűkül:

– Nem biztos, hogy ezt kell tenned. Ha rám hallgatsz, talán éppen olyan híres leszel, mint ő. – Rámosolygott a fiúra. – Képzeld csak el: Dudley Dursley nevét ismerni fogják minden országban. Nemcsak a roxfordi... bohócok – fintorgott kissé a varázsló –, hanem mindazok, akikkel a szüleid kapcsolatban állnak: kormányfők, tábornokok, üzletemberek. S mindenki tudni fogja, hogy te az én bajnokom vagy, akinek dicsősége nagyobb lesz, mint... Tudodkié! Tudjukkiról hallottál–e?

– Ja, az valami hígagyú bandita. Csak nyírják ki egymást Potterrel! – röhögött Dudley. – Egyikük sem tudná vezetni az apám fúrógyárát, talán még egy targoncát sem.

Lockhart meglepetten pislogott.

– Szóval te így látod...

– Aha...

– A szüleid tudják, hogy ugyanabba az iskolába jársz, mint Potter?

– Már sejtik. Amikor ősszel eljött az a kis ficsúr, akkor még nem tudták. – Dudley gondolkodóba esett, amiről az árulkodott, hogy a tekintete a szokásosnál is tompábbá vált és szájából kifordult egy falat, de észre sem vette. – Majd apukámnak mindent elmondok, hogy mi folyik ott... És akkor... – Dudley szeme felcsillant. Kezdett megfogalmazódni egy terv az agyában: Marge néni legújabb férje egy tábornok. Majd odaküldi a tankokat és porig rombolják azt az iskolának nevezett elmeógyógyintézetet, ahol félhülye tanárok bohóckodnak féleszű kamaszok előtt. Nekiesett egy újabb szendvicznek.

Túl sok mondanivalójuk ezentúl nem volt egymás számára. Lockhart belemerült az új könyve írásába, míg Dudley rávetette magát egy nagy halom csokibékára. Miután leszálltak, Lockhart a megadott címre kísért a fiút.

Egy nádszálvékony asszony nyitott ajtót. Petunia néni hatalmasat sikított, amikor meglátta az ő kis Dudleyját.

– Mit tettek veled?! Éheztek! Vernon! Ez a fiú csont és bőr! – sápítozott.

Dursley bácsi is előjött, fitymálva végignézte a fiát.

– Nem mész vissza többet! – förmedt rá Dudleyra. – Még csak az kéne, hogy olyanná tegyenek, mint amivé a féleszű unokaöcséd lett!

– Engedelmevel... – lépett közelebb Lockhart – azért van jó oldala is a dolognak. – Barátságosan Dudley vállára tette a kezét. – A maguk fia a legbátrabb, legszókimondóbb, legzseniálisabb mugli... akarom mondani, fiatalember, aki valaha betette a lábát Roxfortba! Csak nézzenek rá: csupa izom, csupa kellem... megnyerő modor... és tehetség! Az én nevelésem!

Ám Dursley bácsi mintha meg sem hallotta volna Lockhart áradozását.

– Semmi szüksége rá, hogy ócska bűvészmutatványokat tanuljon attól a vén bolondtól! – fakadt ki. – Ha tudtam volna, hogy a mi fiunkra is ez a sors vár... – vicsorgott. Gondolatban széttépte Percy Weasleyt, aki behízelt modorával könnyen elérte, hogy egyetlen fiát magával vigye.

– Vén bolond? – kerekedett el Lockhart szeme. – Ó, nem, annak már vége. Más idők járnak már. Most egy olyan asszony vezeti a Roxfortot, aki... – Lockhartnak felrémlt az alaki hasonlóság Vernon bácsi és Dolores Umbridge között. – ...aki bizonyára elnyerné az ön tetszését. Nézze! – Átnyújtotta a csokibéka papírját, amin Dolores Umbridge pöffeszkedett. – Nem is beszélve rólam, akitől a legtehetségesebbek megtudhatják, hogyan tegyenek szert dicsőségre, népszerűségre és képességeiket miként kamatoztassák a leghatékonyabban! A fejlett önismeret, a személyes képességek hangsúlyozása az, amivel a kiválasztottak – mosolygott Dudleyra – kivívják a tekintélyt, ezáltal mások elismerésére és az őket megillető kiváltságokra tesznek szert! Nincs rá okuk, hogy eltiltsák Dudleyt! Nagyszerűen helyt áll!

Közben meglódult a fantáziája. Ha Vernon bácsi és Dolores összefogna, teljesen normális iskolává változna a Roxfort. Ahol az ő, Gilderoy Lockhart művei lenne az ifjúság legfőbb szellemi tápláléka. Micsoda dicsőség! Micsoda kilátások! Lockhart a legelbűvölőbb mosolyával jutalmazta Petunia nénit, aki ösztönösen, azonnal bizalmat érzett iránta. Mióta két éve rivallót kapot Dumbledore-ról, titokban elolvasott minden könyvet, amit még annak idején Lilytól elcsent. És Petunia néni rejtett képességei lassan éledezni kezdtek. Bízott benne, hogy egyetlen fiacskája is birtokolni fogja mindazt a tehetséget, amiért „azok a bolondok” az utálatos Harry Pottert csodálják.

– Jöjjön csak, meséljen... – fogta meg Lockhart kezét az asszony és a fülébe duruzsolt. – Tudom ám, hogy Dudley jó kezekben van magánál, Mr...

– Lockhart. Gilderoy Lockhart, szolgálatára! – A férfi cuppanós kézcsókkal jutalmazta Petunia nénit. Vernon bácsi szeme alatt kissé rángott a bőr, de nem tiltakozott. Azon a karácsonyon a Dursley család Gilderoy Lockhart kalandjait hallgatta a szerző előadásában...

A Gonosz Házában szent karácsony napján egy hófehér macska osont a folyóson, elrejtőzve az árnyak között. Óvatosan haladt előre, puha léptei alig érintették a lépcsőfokokat, ahogy nesztelenül felszaladt rajtuk. Az átrium három irányba futott szét, az állat beleszimatolt a levegőbe, majd határozottan elindult jobbra. Az utolsó pillanatban húzódott vissza, mikor a falban elrejtett ajtó feltárult, és egy gnóm, púpos hátú alak kibicegett onnan, a macska észrevétlenül besurrant mögötte, de a helyiség üres volt. A kandúr dühösen fújta egyet, majd az ablakpárkányra ugrott, ahol résznyire nyitva volt az ablak, de ekkor dühös beszéd hallatszott át a közeli falon, amire az állat a füleit hegyezve fordult a hang irányába.

Velvet féléber állapotban töltötte az elmúlt időszakot. Voldemorttal való összetűzése mérhetetlen kint okozott a testében s lelkében egyaránt. Egyedül feküdt az örök homályba borult szobában, ahol egyedüli látogatója a félszemű Mortimer volt, aki óránként jött ellenőrizni a boszorkány állapotát, hiszen az Úr parancsa egyértelmű volt: a Gaunt rokon nem halhat meg, egyelőre nem. A nő álmában Enfer arcát látta folyamatosan, midőn a férfi felé hajolt a sötét helyiségben. Rémulten nyitotta ki a szemét, hogy meneküljön a rémlátomástól, de mikor magához tért a hosszú szendergésből, férje zafirkék mélységű pillantásával találkozott. Egész testében megremegett, majd egészen az ágy háttámláig húzta fel magát.

– Mit akarsz? – nyögte, mert a valóságemlékei egy szempillantás alatt az agyába töltődött, s tudta Enfer szemével egyenesen Voldemort tekintett le rá.

Voldemort minden nap egyre jobban szívta Velvet energiáját. Szüksége volt a közös vér erejére, most, hogy új teste annyira tökéletes, mégis törekeny volt...

Velvetben azonban tombolt az ősi energia, és még valami. Valami, amit Voldemort nem értett, és nem is volt rá szüksége. A szerelem és a remény tömény, édeskés illata, amitől Voldemort csaknem rosszul lett.

– Szépségem... szívós kis menyecske vagy. Nagyon helyes... – nyalta meg a száját Voldemort. – Kell is most a szívósság, most, hogy mindenki elhagyott... – ingatta gonoszul a fejét a Nagyúr. – Mindenki... – cöccögött és pillantása végigszáguldott a nőn.

– Nem hiszem egy szavadat sem, hiszen az is hazugság, amikor kérdezel – válaszolt visolyogva Velvet.

Voldemort felröhögött.

– Hát persze – suttogta kéjesen. – Öröm volt nézni, ahogy az egyik Malfoy jobban

fetreng, mint a másik! – röhögött újra a mágus. – Tudtad, hogy nem is kék a vérük? Még csak nem is zöld... – susogta gunyorosan. – Beledöglöttek az életbe... milyen ironikus... – röhögött fel.

– Hazugság!! – kiáltotta a boszorkány, és dühösen feltérdelt a kemény matracon. Hosszú, fekete haja kócosan terült el a vállán. – Se Draco, se Lucius nem lehet halott.

– Nem-e? Nagyon bölcsnek hiszed magad. Luciust a saját vére gyilkolta meg. Azt a kis férget meg én. Már szükségtelen volt, hogy éljen – közölte egykedvűen Tom.

– Nem, nem, nem!!! – fogta be a fülét Velvet, hogy ne hatolhassanak be a kegyetlen szavak az agyába. – Draco soha nem lenne képes megölnie az apját, soha!

– Ismered a kölyköt, mi? Persze... talán neki is kéjelegettél! Csakhogy attól, hogy láttad a farkát, még nem ismered a lelkét! – szűrte a szavakat Voldemort.

Velvet könnyes szemmel hallgatta a kegyetlen varázslót, majd zokogva fúrta a fejét a paplanba, de Voldemort hátrarántotta a nő fejét a hosszú, selymes hajánál fogva és az arcába röhögött. A boszorka felnyögött, ahogy a feje teljesen hátrafeszült a gonosz mágus kegyetlen fogásában.

– Gondolj, amit akarsz. Ostoba ribanc. Malfoynak hányszor tetted szét a lábaidat? Nem is tudom... talán ki kellene próbálnom, mi olyan csodás benned! Mert szavamra, nem értem... csak egy ócska luvnya vagy. Nem más. – köpte a Nagyúr és megnyalta a nő arcát. – Érzem rajtad, hogy a remény él a szívedben. Hiába... hiába... kedves rokon... – suttozta kegyetlenül Voldemort.

– Ölj meg akkor engem is! – suttozta Velvet, és azokban a percekben valóban így gondolta. Régen egyenesen rettegett a kényszerű rokontól, de ez mostantól már undorrá alakult. Félni most is félt, de az ismert gonosz mindig jobb az ismeretlennél. – Semmi értelme az életnek, talán soha nem is volt.

Voldemort lerántotta a nőt a hajánál fogva a földre.

– Hogy mikor döglesz meg, az nem kívánságműsor! – hörögte neki. – Ahogy egyik Malfoy sem szabta meg nekem, mikor küldtem őket a pokolra!!!

A boszorkány feljajdult, ahogy háttal a földre zuhant. Egy hosszú pillanatig némán feküdt a mocskos padlón, és hagyta, hogy a megérzései betöltsék az érzékszerveit. A hatodik érzéke egyre inkább erőre kapott a testében, és úgy sejtett elő a bizonyosság, hogy Lucius nem halt meg.

Azt éreznél!

Lassan feltápáskodott, elméjét teljesen lezárta a benne tapogatózó Voldemort előtt.

– Hagyj most magamra! – szólt csendesen a nő, és nem nézett rá az előtte magasodó alakra.

Voldemort vicsorogva meredt a nőre.

– Ne is reménykedj. Innen nem szabadulsz. És akkor teszel a kedvemre, amikor én mondom, és úgy, ahogy én szeretném. Ha szerencséd van, csak az elmédet és az erődöt kérem... – villantak meg a tűhegyes fogak és a Nagyúr kiviharzott Velvettől.

Mikor a gonosz mágus mögött bezárult az ajtó, Velvet megszédült, és az ágyoszlopnak támaszkodott. Gyenge volt a hosszú fekvés után, de tudta meg kell erősödnie, ha ki akar szabadulni innen, és a kezdeti bizonytalanság, a halál utáni vágy úgy szállt el belőle, mint ha sosem lett volna. A fekete hajú boszorka az ágy szélére csúszott, és fáradtan lehunyta a szemét, de ekkor halk, macskanyávogás ütötte meg a fülét. A vastag függönyökkel eltakart ablak felé indult, majd mikor kinyitotta a támlákat egy rövid szőrű, fehér keleti sziámi ugrott be a szobába, majd a nőre emelte szürke tekintetét, Velvet rögtön tudta, hogy nem egy valóságos macskával néz farkasszemet.

– Lucius – suttogta, mire az állat megrázta magát, és a szőke mágus teljes nagyságában állt a boszorkány előtt.

A férfi pillantása sok jót nem ígért a nőnek, de Velvet mégsem félt tőle, inkább egy lelki megnyugvás töltötte el a varázsló láttán, aki összeszűkülte szemmel méregette őt.

Mikor Lucius magára hagyta Roxmorts utcáján a három griffendélest, végtelenségig felbőszítette magát a kölykök szánakozó tekintete láttán. Törni s zúzni vágyott, keze alatt egy teljes negyedóra leforgása múlva darabokra morzsolódtak a Malfoy villa törékeny tárgyai.

– Sajnálak??! Engem?! – üvöltötte bele akkor a szoba magányába, majd térdre rogyott a centinként ezerszálás örmény szőnyegre, és a tenyerébe temette az arcát. – Draco... fiam...

Végtelen hosszú ideig térdelt ebben a testhelyzetben, majd lassan oszladozni kezdett az önsajnálát köde az agyában, és egy működőképes terv bontakozott ki benne. Miképpen juthat be Voldemort főhadiszállására úgy, hogy egykori Ura s Parancsolója nem vegye észre azonnal.

Az alakváltás.

Bár Lucius Malfoy nem volt animágus, de druidaként képessé vált arra, hogy néhány állat bőrébe bújjon. Így érkezett ide is karácsony szent éjszakája előtt, felvéve a macska összes tulajdonságát, ami elősegítette a tájékozódásban. Egyetlen hátránya volt csak az alakváltásnak: ilyenkor nem tudott varázsolni, tárgyakat használni, vagy beszélni. És most itt állt előtte a nő, aki elárulta s kihasználta őt. Még akkor elhatározta, hogy ha újra látja, megöli.

– Hogy voltál erre képes? – kérdezte Velvet suttogva a varázslótól. – Hiszen nem vagy animágus.

Lucius nem válaszolt, csak lassan kihúzta talárja mélyéről a varázspálcáját. A boszorkány szempillája megremegett a mozdulatra.

– Dracot elbújtattad? – szólt újra, mert úgy érezte szóra kell bírnia a férfit.

Lucius a kérdéstől elsápadt.

– Hogy mered? – sziszegte végül, és bal kezével torkon ragadta a nőt. – Szépen elterveztél mindent azzal a mocskos mugli uraddal együtt. Mennyiért adtál el Neki? Mennyit ért Lucius Malfoy feje? Élve vagy holtan érek többet?

– Áldozat vagyok, ugyanúgy, mint te – mondta Velvet, miközben belekapaszkodott Lucius karjába, és megpróbálta lefeszégetni a torkáról, de nem járt sikerrel. – Fogoly vagyok itt, fogalmam sincs, hogy miért. Megpróbáltam Dracoval a lehetetlent, hogy rábeszéljem a szökésre, hogy keressen meg téged, hiszen csak te vagy képes megvédeni őt, de Ő rájött, hogy szervezkedünk, és... – A boszorkány nem bírta befejezni a gondolatot, mert a mágus olyan erővel taszította el magától, hogy az ablakpárkánynak esett.

– Hallgass!!! – kiáltott rá Lucius falfehéren, tekintete szikrát szórt a gyűlölettől. – Hazugság minden szavad!

– Kérlek, Lucius, mondd el... – indult újra felé Velvet, de ekkor hatalmas robajjal szakadt ki az ajtó a keretéből, és egyenesen az ablaküvegnek csapódott szilánkosra törve azt. Velvet sikoltva kapott az arcához, hogy megvédje azt a felé száguldó repeszektől, de azok több centire tőle egy láthatatlan falnak ütköztek, majd a földre zuhantak. A boszorka remegve nézett oldalra, ahol Malfoy állt. Pálcája végéből egy fehér színű kupola borult rájuk, megvédve őket az éles, gyilkos üvegdaraboktól. Velvet könnyein keresztül elmosolyodott, a férfi őt is megóvta.

Voldemort, amint kilépett a nőtől, rögtön megérezte a bűzt, amit mindig érzett, ha egy hűtlen szolga visszatért.

Piton, Karkarov... Malfoy...

Voldemort berobbantotta Velvet ajtaját, és a gyilkolás vágyától lihegve pásztázta végig a szobát.

– Nocsak. a mocskos félvér már retkes muglikat állít a szolgálatába – pillantott megvetően Lucius az ajtókeret alatt álló Enferre. – Szólj neki, hogy itt várok rá!

Voldemort elhúzta a száját. Hát eljött ez a pokolfajzat... Valójában mindegy, mikor döglük meg. Akár most is... a néember előtt... igazi kegyelemdöfés lesz... Vicsorogva felhúzta a felső ajkát és hörögve nézte Luciuszt.

Velvet sápadtan érintette meg Lucius vállát.

– Ő megölte Enfert, és felvette a ... – de a rokon a szavába vágott.

– Kis rokonom... köszönöm az előzetest! – csapott oda egy energianyalábot a nő felé a Nagyúr, majd pillantása Luciusra vándorolt.

– Egy ember bőre olyan nyúlós tud lenni... – nyújtóztatta ki tagjait Tom Denem. – Olyan nagyon könnyen le is jön a muglikról... Szinte lemálik... Finom, új test... Lucius Malfoy... talán Te is kaphatnál egyet. Talán. Ez már régi és elhasznált. Tele méreggel... – mutatott rá Malfoy mellkasára Voldemort. Mintha megcélozta volna a szívét... – A Te Nagyurad bizony... itt él. – mutatott most magára Voldemort. – És ha sokat pofázol még vissza, a Te bőrödet is felhasználom! – villant meg Tom Denem szeme.

Malfoy iszonyodva hallgatta a Nagyúr fröcsögő szavait, egy pillanatra a szorosan mellette álló boszorkára pillantott, és tudta minden igaz, amit megtudott.

– Valóban Te vagy az, Lucius...? – csattintotta össze tűhegyes fogait Voldemort. – Gyáva voltál mindig is. Urad háta mögött besurranni... ez csak Te lehetsz. – húzta el a száját.

– Hihetsz a szemednek, valóban én vagyok – mondta a gonosz mágusnak Malfoy.

Voldemort felnyerített.

– Talán mintha kissé összementél volna, barátom! – röhögött a Nagyúr. Valóban sokkal magasabb volt, mint Malfoy. – Minek toltad ide a mocskos képedet?!

– Eljöttem, hogy bosszút álljak a fiamért. – felelt dühítő nyugalommal a szőke varázsló. Mikor Velvet agyáig elértek Lucius szavainak az értelme, az utolsó csepp vér is kiszaladt az arcából.

Voldemort egyre jobban röhögött.

– Gyönyörű! A bosszú! Óh, mily megható vagy, barátom! – mennydörögte Voldemort. – Ugye, azért a maréknyi agyadban megmaradt, ki vagyok én?!

– Igen, még mindig tudom, hogy ki vagy, és milyen hatalmas feketemágia tudásával rendelkezel, de van valami, amit nem tudsz rólam – nézett gyűlölködve a hangosan röhögő Voldemort arcára Lucius, és a pálca nélküli bal kezéből elindult egy nagy, megolvadt kőzetből álló golyó, ami tüzet hagyva maga után egyenesen Voldemort testét vette célba.

Voldemort ajkáról lefagyott a röhögés és meglepve védte ki Malfoy támadását.

– Mit hittél? Miért vagyok büszke a származásomra? – mosolygott kegyetlenül Lucius a védőfal mögül a dühtől tajtékozó mágusra, de ekkor Velvet nekiugrott a férfinak, mert látta, hogy Voldemort egy tüzes nyilat formázó energianyalábot küld Luciusra, kegyetlen vigyor kíséretében.

Malfoy és a nő az ágy mögé zuhant, ami felfogta a férfira irányuló megsemmisítő csapást. Lucius zavartan nézett a boszorka szemébe, aki csak ennyit mondott.

– Kérlek bízz bennem!

– Te mocskos, gyáva féreg! – ordított fel extázisban a Nagyúr. – Egyik nőd itt véd meg, a másik ott?! Azt hiszed, a hitvány druida véred ellenfélé tesz velem szemben?!

A szőke mágus felemelkedett, és eltolta maga elől Velvetet, aki őt védve elé állt.

– Igen, druidák vére folyik az ereimben, elég hamar rájöttél.

– Te meg még mindig nem jöttél rá, hogy egy senki vagy! Egy penészfolt a világ

szövegén!

Lucius arca eltorzult, és az ujjából kicsapódó fénynyaláb megemelte a padlót Voldemort lába alatt, aki egy szempillantás alatt köddé vált. A szőke varázsló gyorsan Velvethez fordult, aki rettegve figyelte a parkettán ütött rést, ahol Voldemort eltűnt.

– Fogd! – nyújtotta a nő felé Draco pálcáját. – És szökj meg... – De ekkor óriási villámok kíséretében újra felbukkant a Nagyúr, aki a mennyezet felől ereszkedett le, mint egy fenyegető felhő. Ott lebegett felettük és ujjai hegyén villámok cikáztak.

– Lucius Malfoy... Az összes ribancod baklövés... Ez itt semmire sem jó... – mutatott Velvetre. – A másik pedig maga hozza el nekem a fiadat! Te nyomorult, ostoba! Ölnéd meg azt, aki valóban elárulta a fiadat! Desirée Alzac volt az, hű szolgám. Valóságos gyilkológép. – vigyorgott pokoli tűzzel a szemében Voldemort. – Korlátolt barom vagy, Lucius Malfoy! A fiad megmentéséhez is kevés voltál! – sziszegte a Nagyúr. – Minek élsz Te egyáltalán?! *Avada Kedavra!* – mutatott a szőke varázslóra és megvillant a zöld fény az egyik valószínűtlenül hosszú ujjá végén...

Velvet az ágy romjai közé rejtette a pálcát, kihasználva azt, hogy nem figyeltek rá.

Lucius az utolsó pillanatban változott át sólyommá, elkerülve a gyilkos, zöld fényt, és kiröppent a rípiyára tört ablakon.

Voldemort hörgése belengte a szobát. Pillantásra sem méltatta Velvetet, csak kiviharzott a törött ajtón.

A fekete hajú boszorkány nagyot sóhajtvá feküdt el a padlón, és tudta hamarosan megszabadul innen. Szinte mosolyogva nézte a pár percre rá becsoszogó, Mortimer alakját, aki morogva állította helyre a szoba tárgyait, majd vicсорogva zárta rá a visszabűvölt ajtót a nőre.

Ez a nap is elérkezett! Piton idegesen járkált fel-alá a roxmortsi házban, és magában átkozta McGalagonyt és Shackleboltot, amiért december 24-én délelőttre osztották be Grangert. Fontos vizsga volt – ezen fog múlni, hogy Granger auror-növendék maradhat-e a továbbiakban...

Nagy pelyhekben szakadt a hó, már napok óta. Hermione pontosan érkezett.

A lány alig aludt valamit az előző három éjszakán. Na jó. Az előző két hétben... Olyan kimerültnek érezte magát, mintha öt napig a Sátánnal pasziánszozott volna. Legalább. És pont 24-én kell vizsgáznia...

Végülis, mindegy – gondolta Hermione, és sietve indult el Pitonhoz, Roxmortsba. A havazás egyre erősödött, és ő a kesztyűjét a kastélyban hagyta... Vastag harisnya volt rajta, de még így is fázott a lába. A kabát szerencsére meleg volt. Természetesen egyenruhában kellett részt vennie a vizsgán.

Hamar Pitonhoz ért, bekopogott.

Piton a tanítványa elé sietett, de egyelőre nem a nappaliba vezette, hanem az emeleti hálószobába. A kezébe fogta a lány jéghideg kezeit és óvatosan dörzsölni kezdte, hogy átmelegítse.

– Remélem, nem izgulsz jobban, mint kellene.

– Áh, dehogya – morogta a lány és a remegő kezeire meredt. – Szóval, mi is vár rám? Mert ez titkos információ volt. Eddig. Remélem, elárulod, Perselus Piton, mert ha nem, kapsz egy sebhelyet Te is... Ha hastáncolni kell, nem vállalom! Ilyen hidegben! – ironizált a lány, bár kissé a hangja is remegett...

– Három feladat lesz. A dolgozatot játszva megírod, ebben nem kételkedem. Utána tíz

perc szünet és az első gyakorlati feladat. Gondolom, azt tesztelik majd, hogy veszélyhelyzetben mit tennél. Például, ha egy lángoló házban bent reked a barátod, rád támad egy dementor... vagy ilyesmi.

A lány fájdalmas grimaszba vágta az arcát, és nagyot nyelt.

– Vészhelyzetben szuper szoktam lenni. Kivéve, amikor nem! – fújta ki a levegőt.

– Minden a fejedben van, nem lesz baj. De arra készülj fel, hogy az érzékeidet teljesen áthatja majd a látvány.

Hermione váratlanul elmosolyodott és megcsókolta Pitont.

– Köszönöm, hogy velem vagy most... – súgta neki olyan halkán, hogy szinte ki sem mondta a szavakat. Egy percre a férfi nyakába fúrta a fejét, aztán szétváltak. Hermione nagyot nyelt. – És mi a harmadik remek feladat? – húzta el a száját.

– Nos, a harmadik feladat... Okklumencia, élesben. – Piton komoran idézte fel, mennyire kiborult a növendéke Tobias sejtelmes látogatásai után. Ugyanakkor arra is emlékezett, hogy maga Tom Denem sem volt képes maradandó károsodást előidézni a lány tudatában, amikor hetekig a fogságában tartotta. Igaz, Granger megszédült egy pillanatra, miután Malfoyról leszedte az átkot, és az a görény megtámadta... Kiszáradt a szája. – Bár nem segíthetek... ha úgy érzed, hogy egyedül nem boldogulsz, lépjünk mentális kapcsolatba. Az elmém nyitva lesz. Ha a támadó erősebb nálad, ne harcolj. Ha nem ismered fel a szándékát, ne harcolj. Tégy úgy, mintha észre sem vennéd. Akkor csak átáramlik rajtad, de nem hagy nyomot a szándéka. Számíts rá, hogy a legbensőbb félelmeidet láttatják majd, felerősítve...

Hermione figyelmesen hallgatta Pitont, aztán bólintott.

– Élvezni fogom minden percét. Jobb mint a csoki! Vagy a szex... – vigyorgott kínjában.

– Mikor ér véget ez a rémálom? – fanyalgott a lány. Tanulni imádott. Vizsgázni gyűlölt. – Mi lesz, ha rosszul teljesítek?! Akkor megyek és beállok habléányoknak az Északi-tengerben...!

– Egy óra alatt mindenkit értékelnek. Délután háromkor már tudni fogjuk a vizsgaeredményt.

Lenne már holnap ilyenkor! – sziszegte Hermione és fejét Piton mellkasához nyomta, de el is kapta, mert az egyik gomb jól megsértette a homlokát. Még a nyoma is ott maradt. Pitonnak kellett eltüntetnie, habár Hermione olyan nyugtalan volt, hogy alig lehetett bírni vele.

Rövidesen elkezdődött aztán a vizsgája. A lány széleseben körmölte le a válaszokat, bőven időn belül fejezte be az írásbelit. Megkönnyebbült kissé, mert nem találta nehéznek, csak kissé furcsának...

A második feladatnál egy dupla dementortámadást kellett kivédenie, méghozzá úgy, hogy a patrónusa már nem volt elég segítség. Hermione a csakráin keresztül védte ki a támadást. Ahogy Piton tanította.

A harmadik feladat olyan váratlanul kezdődött, hogy Hermione-nak felkészülni sem maradt ideje. Egyszer csak ott volt a fejében, amit az írásbelin kérdeztek tőle. Nem készült fel rá, hogy szembesülnie kell a pokol egyik démonával. Hermione jól ismerte. Habár az írásbelin a pokoldémonokról kellett írnia általánosságban, nem lepődött meg, hogy ez a démon jön vele szembe most... és támadja. Támadja az érzékeit. Mintha valódi lenne...

Lilith volt az. A gonosz női démon. A vihar démona, elemi erejű. Hermione életében és Múltjában mindig jelen volt...

Johnt akarta. Legyőzni, leigázni, legyűrni és megkapni. *Visszakapni...* Hermione titka kipattanni látszott. Az a titok, amit még Pitonnak sem mondott el.

Lilith **belülről érintette meg, mint ahogyan Tobias.**

Hermione-t letaglózta a támadás, de azonnal taszítani kezdte magától a demont,

amennyire csak tudta. Csakráit bezárta. Be nem juthatott ez a vízió! Lilith azonban testet öltött a Pokolban, és megtalálta Johnt. Hermione-ra is kivetült ez a csata, mert John felszínre akarta hozni a démont, hogy ezen a világon győzze le...

A lány gyenge volt két ilyen erővel szemben. Itt már nem a vizsga volt a tét, hanem a lány elméjének és testének épsége. Lilith, ha rászabadul erre a világra, örült pusztítást vizsgáztatás véghez. És Hermione-val fogja kezdeni... (*atyám– segítség! :D*)

Perselus! – kiáltotta kétségbeesetten Pitonnak. Johnt kiválóan uralta, de Lilith támadása sok volt neki...

Piton a Sötét Nagyúrral szemben már sok ízben alkalmazott módszert alkalmazta. Egy verset szavalt, a vers sorai töltötték be agyának minden zugát, így a pásztázó tudatcsáp, amely szinte akadálytalanul suhant át Granger elméjén, most az ő mentális pajzsába ütközött. Bár Pitonnak fogalma sem volt, ki lehet valójában a támadó, felerősítette a saját jeleit és hozzákeverte a verset. Akárki volt a támadó, most három napig valami középkori verses lovagregre fog peregni az agyában....

Hermione zihálva nyitotta ki a szemét, amikor a démon eltűnt elméjéből. Vizet varázsolt magának és próbált megnyugodni. Pár perc múlva a lány azt az üzenetet kapta, hogy a professzorok visszavonulnak tanácskozni, addig várjon türelmesen, aztán kis idő múlva Kingsley Shacklebolt az üvegfalon túlról, sok-sok kilométerről messzebből hirdette ki a vizsgaeredményeket.

Piton Hermione mögött állt, kívül a mágikus kamera látószögén. Legalább olyan izgatott volt, mint a fiatal nő, csak valamivel ügyesebben titkolta. Végül megszólalt rekedtes hangján az ébenfekete bőrű, tekintélyes, ravasz aurot:

– Hermione Granger! A pokoldémonokról írt dolgozata, maximális pontszámot ért el, a minősítése kitűnő, dicsérettel. A pszichoteszt eredménye 98 pont, a minősítése kitűnő. Ami az okklumencia gyakorlatát illeti, nos... a megoldását 94 ponttal várakozáson felülre értékeljük. Dicséretet érdemel azonban a sajátos, egyedi megoldásáért, amiért sikeresen igénybe vette a jelenleg élő, legjobb legilimenter... khm... képességeit. – Shacklebolt tekintete végigpásztázta a szobát. – Perselus, vén denevér, lépj elő!

Piton Granger mellé lépett. Shacklebolt alakja mellett, a holografikus vetítő túloldalán felvillant McGalagony professzor ráncos, aggodalmaskodó arca is. Karikás szemei arról árulkodtak, hogy iszonyatos erőfeszítést tesz a tudatát megszállva tartó démon elűzésére.

– Perselus, ezért még számolunk! Egy ilyen beavatkozás felér egy főbenjáró átok alkalmazásával! Úgy siklott az elmémbe, belülről, mint egy szellem-kígyó! Van már épp elég bűne, minek tetézi még?

– Írja a többihez, Minerva! – gúnyolódott Piton, majd levette a rontást a főmágus asszonyról. McGalagony tekintete haragosan villant, megigazította a kontyát, majd megtörölte a szemüvegét.

– Senki sem vádolja, Perselus. Granger kisasszony! A vizsgáját összességében kitűnőre értékeljük. Boldog ünnepeket, mindkettőjüknek!

Hermione a szája elé kapta a kezét és elvigyorodott. Mosolyogva kívánt kellemes ünnepeket a tanároknak, de közben oda sem figyelt, mit is mond... McGalagony azonban láthatóan nem akadt fenn azon, hogy a kissé örült Granger a kellemes ünnepek helyett szellemes ültetvényeket kívánt...

Piton is elköszönt, majd amikor elhomályosodott a kép, és a fal visszanyerte eredeti állagát, a varázsló Hermione elé lépett. Magához húzta a derekánál fogva.

– Ezt nem hiszem el! – sikított fel boldogan Hermione és a férfi nyakába ugrott.

– Gratulálok! – Piton még egy hosszú percig ölelte a lányt. – Ezt megünnepeljük. Ha belegondolok, tavaly ilyenkor, nem sokkal karácsony előtt... egészen máshogy beszélgettünk. – Piton nagyot nyelt.

Hermione még mindig mámoros volt a sikeres vizsgától. A mosoly nem tűnt el az ajkáról egy pillanatra sem.

– Hercegem... – súgta neki és megcsókolta az arcát. – Tavaly ilyenkor? Milyen furcsa... – révedt el Granger tekintete. – Adtál nekem egy gyűrűt... és mire rájöttem, hogy mit is bízál rám, már nem lehetett visszafordulni. – Megcsóválta a fejét. – Nagyon félttem. Hogy... jaj, olyan bonyolult volt minden... Akartalak, de rettegtem Tőled... Egy elutasító szavadba került volna, és összeomlok teljesen – vallotta be Hermione. – Amikor rám bízad a *lelkedet*, akkor lett igazán nagy a zűrzavar... és utána... elégttem a lelkeddel én is kicsit. – suttogta és maga elé tartotta a sebhelyes ujját.

A varázsló a sebhelyet vizsgálta Hermione hüvelykujján, amit az ősi ereklye okozott. A horcrux. Lelkének gyűrűbe rejtett darabkája, ami csak a saját halála árán szabadulhatott fel. „*Valóban megváltoztam?*” – kérdezte magától. Valójában minden megváltozott. Elveszítette a roxfordi munkáját, amit mindennél jobban megkedvelt. Végzett Dumbledore-ral. Kívívta a mágusvilág megvetését... Mégis, úgy érezte, talán ő változott a legkevésbé. Hű maradt az esküjéhez. Önmagához. És Grangerhez, aki mellette mert maradni, mindazok ellenére, amit elkövetett...

Hermione érzékelte, hogy Piton gondolatai a Múltban járnak. Végigsimított a férfi mellkasán és ajkával a férfiét kereste. Egy hosszú csók után elmosolyodott.

– Fogadjunk, nem emlékszel rá, miket mondtam Neked akkor, amikor átadtad azt az átok gyűrűt!

– Pimaszkodtál velem, valami olyasmit mondtál, hogy annyira nem lehet rossz a helyzet, hogy összeházasodjunk...

Hermione elismerően felhúzta a szemöldökét.

– Na, mégiscsak jó vagy valamire! Annyira nem lehet rossz a helyzet... – ismételte meg a mondat elejét a lány, majd talányosan elhallgatott.

Összenevettek. Aztán Piton elkomolyodott. Végül az ócska komódhoz lépett, az egyetlen bútordarabhoz, amit áthozatott a Spinner's Endről. Felpattintott egy titkos fiókot és előhúzott egy gyémántköves gyűrűt. Átnyújtotta Hermione-nak.

A lány épp nevetve bontotta ki a copfból a haját, amikor Piton újra mellé lépett, kezében a gyűrűvel...

– Na, ne! Hány lelked van még?! – lepődött meg, és felnevetett, de aztán belenézett a férfi szemébe, és kissé elkomolyodott ő is. – Perselus... Miféle gyűrű ez? Ne... Erre igazán semmi szükség... – Hermione elpirult. Bevillant neki, hogy titokban *igenis* vágyott egy gyűrűre... Piton megtalálta a mélyen elrejtett vágyát?!

– A Prince család ősi öröksége, kétezer éves vagy még régebbi. – Piton vállat vont, mintha csak egy útszéli bazárban vásárolt kacatot tett volna a tanítványa tenyerébe. – Kérlek, fogadd el. Csak egy gyűrű. Horcruxmentes – ironizált.

Hermione beharapta az alsó ajkát és szótlánul átvette a gyűrűt.

– Ez csodaszép... – mondta halkan. – Köszönöm. – bólintott. – Ez... Mindig zavarba tudsz hozni... – mosolygott, de szeme kissé könnyes lett. – Mi a története ennek a csodának? – simogatta meg a kis gyűrűt.

– A története? – Piton felidézte a napot, amikor megkapta a gyűrűt az anyjától. A gyerek Perselusnak az volt a legkeményebb vizsgája, a tizenegyedik születésnapján. De akkor már több

bűbájt, átkot és sötét varázslatot ismert, mint a roxfordi végzősök, együttvéve. – Már talán mondtam, hogy a családkban az ősi tudás apáról lányra, anyáról fiúra száll. Mivel nincs vér szerinti lányom, s Te elfogadtál a mesterednek, az lenne a helyes, ha nem szakadna meg ez a tanítványi láncolat. Legyen a tied. És ha valaha lesz egy fiad vagy egy fiú, aki majd Téged választ a mesterének, add tovább neki.

Hermione most nem nézett fel. A szemét teljesen elfutotta a könny. Nem akarta ezt, de képtelen volt megállni. Túl sok érzelem szabadult fel benne ebben a pillanatban. A vizsga utáni megkönnyebbülés, Perselus pillantása... és Eileen története... Kis ideig mélyeket lélegzett a lány, hogy ki bírjon nyögni egy értelmes mondatot, aztán végre felpillantott.

– Köszönöm. – suttogta rekedten. – Az életemmel lesz egyenértékű ez a gyűrű. És csak annak adom tovább, aki igazán érdemes lesz rá... de... Perselus... édesanyád nem bánná, hogy... egy idegennek adod? – kérdezte kissé zavartan.

Piton sokáig nézte a lányt.

– Anyám örülne – bólintott szomorúan. Az ablakhoz lépett, kibámult a hóesésbe. Egy perc múlva összerántotta a függönyt és visszafordult. Furcsán csillogott a szeme. – Végig mentális kapcsolatban voltam vele... Biztos vagyok benne, hogy tudta, mit érzel... s hogy én mit érzek irántad, hosszú ideje már. Mindig szerette volna, ha megnősülök és normálisan élek, mint bárki más. Aztán lemondott róla, amikor megtudta, hogy mivel keresem a kenyerem... – Piton tekintete elfelhősödött, ahogy felidézte első munkáját, a Sötét Nagyúr szolgálatában.

Hermione nem akarta, hogy szomorúak legyenek ezek a percek, ezért megfogta Piton kezét és felnevetett.

– Akkor mi már majdnem egy éve járunk? – kérdezte kacéran.

– Ha belegondolok... igen, már csaknem egy éve járunk. – Már a kanapén ültek mindketten, és a férfi átölelte Hermione vállát. Pálcáját az asztalon lévő borosüvegre szegezte, majd töltött mindkettőjüknek egy-egy pohárral. – A sikeres vizsgájára, Granger kisasszony!

Hermione kihúzta magát és játékosan elmélyítette a hangját.

– Köszönöm, uram! – kiitta a bort, aztán boldog sóhajjal hátradőlt, ujjait Pitonéba fűzve.

Piton kigombolta az ingét és előhúzta a kis fényamulettet, amit a Pokol tornácán kapott a lánytól.

– Amint látod, nem kártyáztam el, pedig nagy volt a kísértés! Azóta is magamnál hordom.

Hermione végigsimított a kis amulettén, majd a férfi mellkasán.

– Azért adtam... hogy mindig legyen Veled egy kevéske Granger... – suttogta a lány és Pitonhoz simult. Ajkaik egymásra találtak. A lány égett a vágytól... de aztán felugrott a kanapéról. Szó nélkül felsietett a hálósobába, majd kiszáratva visszatért (*dominaként:DD*). A lány kezében egy apró, zöld könyvecske nyugodott. Hermione visszaült a kanapéra és Pitonra nézett. Furcsa, kacér, ördögi, mégis kislányosan bájos mosoly terült szét az arcán. Hermione intett egyet a pálcájával, és egy szép kis karácsonyfa került a nappali egyik sarkába.

– Boldog karácsonyt, kedvesem – mondta halkán és a varázsló elé tartotta a kis könyvecskét. – Ez Hermione Granger Merengője – bólintott. – Én ezt adom Neked. Csak Te olvashatod. Mindenki más számára ez csak egy üres könyv. A lapjainak kincse Téged illet – simított végig Piton ujjain a lány gyengéden. – Az események, amiket együtt átéltünk, ahogy én láttam őket. Tiszta szívvel írtam. A Fénnel itattam át. Kérlek, Te ezt fogadd el tőlem – mosolygott a lány. – Ha másnak nem lesz jó, majd gyújtósna a nagy hidegben! – nevetett fel Hermione és forgatni kezdte a kezében a kis gyűrűt, amit most kapott.

Piton belelapozott a kis könyvbe. Ahogy a pálcáját hozzáérintette, előtűntek a szavak –

de nem csak azok. Érzések, illatok, képek... ahogyan Hermione megélt és átélt mindent. Tizennyolc éves önmagát örökítette meg ebben a naplóban... – Piton lehunyta a szemét. A gondolat, ami a tudatába kúszott, most már örökké vele lesz, ebben bizonyos volt. – Drágább kincs ez nekem mindennél... – suttogta.

Hermione mosolyogva simult Pitonhoz. Olyan békés volt minden...

– Bárcsak elfelejtené a világ, hogy mi létezőnk... és itt hagynának minket... – vigyorgott a lány, aztán mélyet lélegzett. – Perselus. Van valami, amit... valószínűleg nem tudsz. Öh, úgy értem, rólam és Johnról.

A varázsló érdeklődve fordult a lányhoz:

– Az is épp elég, amit eddig megtudtam. Ugye nem azt akarod mondani, hogy mostanában vele éjszakázol?

– Kösz! Elég egy pasi nekem, aki az ágyába cipel! – pimaszkodott Hermione.

– Igen?! Ki az? – sötétült egy pillanatra a varázsló tekintete. A *Conium*-kivonatra néhány hét alatt teljesen immunissá vált a szervezete. Míg Hermione hajában a szőke hajszálak sokasodtak, az övében az ősz tincsek. Mintha a Szerelem és a Halál mérkőzött volna a testében, és ebben a játszmában neki nem osztottak lapot... Belső szervei sorvadtak, egyre erősebben érezte. Szó nélkül beletörődött volna, ha a továbbiakban nem lehet más szerepe a tanítványa életében, csak egy váll lesz, amin a lány időnként jól kisírja magát. Öreguras gondolat volt, de mostanában Piton szelleme még a testénél is gyorsabban öregedett. De nem marad rá ideje, hogy ezen elmélkedjen, mert Hermione komolyabban folytatta:

– A vizsgán, ugye... nem tudtad, mi támadott meg az utolsó feladatban?

– Nem, mint ahogy McGalagony sem. Neki csak az volt a dolga, hogy szembesítsen a legbensőbb félelmeddel.

– Nem is tudhattad. Ez a Múltam egy része. John része, de így az enyém is. Egy démon volt. Lilith. Johnt akarja, az Időkön át követi, mert... úgy tartják, Lilith volt Ádám első felesége. És Lilith azt hiszi, megtalálta Ádámot – nyelt nagyot a lány.

– Igen, igen... – fintorgott Piton. – Emlékszem erre a történetre. Lilith követi az időkön át és magának követeli a férfit. Birtokolni akarja, legyőzni és megalázni. – Egy szőke asszony arca rémlett fel Piton lelki szemei előtt, aki *róla* feltételezte ugyanezt... Pedig nem akart semmit sem tőle. Egy futó kalandot jelentett az életében, nem többet. Nem volt benne semmi izgalmas... A varázsló összerázkódott és gyorsan elűzte Narcissa emlékét. Bizonyára Ádám is ezt érezte Lilith mellett, azért cserélte le Évára.

Hermione sápadtan bólintott.

– John valamikor... Talán maga Ádám volt... (*normális vagyok én?! höh?:DD*) (*Nem, de már megszoktuk :DD –S*) – suttogta. – De ez a démon örült. Meglehet, hogy ez nincs is így... de ha mégis... nem... én ezt nem akarom... – nyögte a lány.

– Éva biztos. Valamennyi ma élő embernek ő az ősanyja. És legfeljebb három, vele egyidőben élt férfi génkészlete mutatható ki. – Piton összehúzta a szemöldökét. – Mindaz, amit Lilith átörökített, nyom nélkül megsemmisült már. Elmúlt, mintha sose lett volna. Bár ha a forrás még létezik, kísérthet.... – A varázsló megsimogatta a lány haját. – De még ha így is van... Miért hagyod, hogy *ez* a démon kapcsolódjon a mostani életedhez? Ha érzed a jelenlétét, miért nem szóltál előbb?

– Nem mondhattam el! Perselus... így is már egy mutáns vagyok! Egy gusztustalan kis szörnyeteg! Ami John része, az az enyém is... Gyűlölöm! – kiáltott fel Hermione. – Gyűlölöm, hogy ez lett belőlem! Hogy bírsz engem szeretni... – rázta a fejét Hermione kétségbeesetten.

– Kettőnk közül alighanem én vagyok a nagyobb szörnyeteg, de ezen most nem fogunk

összeveszni. Elfogadlak annak, ami és amilyen vagy. A múltaddal, a jövőddel, a démonjaiddal...

A lány kissé megnyugodott.

– Most már... minden titkomat ismered. Nem akarok ezekre a dolgokra gondolni. Sőt. Ki akarom őket irtani magamból. Ki kell irtanom Johnt. Nem akarom ezt az egészet tovább. Ez nem áldás. Átok. – Hermione szavai keményen csattantak a csend mezején. Tekintete elszánt volt. – Én egy csepp véretem adom Neked – nézett Pitonra. – Megtenném, bármikor. És semmit sem kérnék cserébe. De most... Az elhatározásom végleges. – A lány felkelt és Piton elé állt. – Perselus Piton. Segítesz nekem, hogy megszabaduljak a démonvadásztól, aki a Pokolban él? – kérdezte Hermione Granger. Keskeny arcán megkeményedtek a finom vonások. (:DD na, most aztán Perselus drágám... :D)

Piton megszorította a lány kezét és bölintott. Ahhoz, hogy tanítványa hasznára lehessen, vissza kell nyernie az életerejét – méghozzá általa. De milyen áron?! Másfelől viszont mérlegelni kell, hogy Hermione előző, aktív személyisége – akit Malfoy pancser beavatkozása idézett meg –, sohasem ártott a lánynak. Igaz, nem engedte, hogy megfogadjon benne a jövő, de azt a jövőt Piton maga sem kívánta volna senkinek...

– Segítek, hogy John megszabaduljon Lilithtől. Akkor ő is el fog engedni téged – felelte kitérően Piton. Szemében az elszántság lángja lobbant. A halálba indulók elszántsága, akiknek már nincs veszíteni valójuk...

Hermione látta Piton szemében az elszántságot. Most nagyon egyformák voltak, a sok különbözőség ellenére, de a lány azt is látta, hogy a varázsló mennyire *megfáradt*. Fiatalságot akart neki adni. Visszaadni... átadni.

– Köszönöm – suttogta a férfinak, és visszaült mellé, lágyan végigfuttatva rajta az ujjait. – Mindent megteszek, hogy újra élj... – súgta Piton fülébe a lány és megcsókolta az arcát.

Bárki, bármit! – Karácsony van! :))

McGalagony professzor hologramja lassan alakot öltött Remus Lupin dolgozószobájában. A Főnix Rendjének vezetője éppen szorgalmasan körmölt az íróasztalánál, ám mikor a kép megjelent, azonnal felpattant.

– Micsoda öröm, Minerva. Engedje meg, hogy köszöntsem az ünnepek alkalmából!

– Hagyja a formásokat, Remus – intette le McGalagony. – Boldog karácsonyt magának is a Roxfortban!

Lupin mosolygott.

– Önnek is Minerva! Önnek is! Talán idén szép lesz az ünnep. Nekem biztosan, mint a tavalyi, mikor is épp holdtölte volt. Talán emlékszik... De ez nem is fontos. A híreim az ön számára igen pozitívak. Végre megszabadultunk attól az örültől. Bill Weasley vizsgálata sokat nyomott a latban, de végül is Percy buktatta le, ha jól tudom. Remek indokot talált a felfüggesztésére. Ha érdekl, elmesélhetem!

A Wizengamot főmágusa azonban láthatóan türelmetlen volt.

– Tudok róla, Remus. De attól, hogy Karkarov *eltűnt* a Roxfort éléről, még semmi sem oldódott meg. AMHF egyik ügynökétől tudom, hogy... – kezdte, de látva Lupin arckifejezését, a főmágus asszony ráncos arcán bosszús kifejezés suhant át. – Mi ebben a vicces, Remus?

– Érdekes látni és hallani, hogy ahhoz képest, amit az új neve sugall, Perselus mintha népszerűbb lenne, mint azelőtt volt. Sokat és sokan adnak a véleményére!

Minerva is elmosolyodott.

– Való igaz. Attól, hogy ő mindenkinek hátat fordított, elég sokan vannak, akik nem fordultak el tőle. Nos, Perselus egyik ügynökétől tudjuk, hogy Karkarov Voldemort színe előtt állt nemrég. Kapott tőle egy feladatot, amit nem fog tudni teljesíteni.

– Hihetetlen, hogy vissza mert térni hozzá! Nagy bátorságra, vagy inkább botorságra vall! Na és mi a feladata, amit ön szerint képtelen lesz végrehajtani? Van egy olyan érzésem, hogy olyasvalami, ami számunkra megint veszedelmet hoz!

– Én is csak félve merem kimondani: Merlin botját kell megszereznie.

Lupin felpattant.

– Micsoda? Ezt az arroganciát! Hát már semmi sem szent neki, minden kellene! Meg kell akadályoznunk, Minerva! Ki tudja, miféle erők birtokosa lenne azzal a pálcával! *(Azt nem nevezném pálcának! Majd két méter hosszú az a varázsbot! :D -S)*

– Ugyan már, Remus! Egy tizenegy éves gyerek is tudja, hogy a pálca választja a varázslót. Merlin botja ezer éve eltűnt. Ha maga Albus Dumbledore sem birtokolhatta, hogy feltételezheti, hogy valaha Tom Denem kezébe kerülhet? – A főmágus asszony a fejét csóválta.

– Attól még résen lehetünk! Nem szabad félvállról venni ezt a dolgot. Már az is, egyáltalán, hogy az eszébe jutott, felvet néhány baljós kérdést. Megteszek mindent ez ügyben, hogy megakadályozzuk! Mi lesz az én feladatomban?

– Arra kérem, maradjon Karkarov nyomában.

– Ez nem is kérdéses! Szemmel fogom tartani. Esetleg birtokában van olyan információ, ami segíthetne, hol kezdjem a kutatást?

A főmágus asszony visszament az iroda hátsó részébe, ahol Dumbledore mágikus ketyeréi zümmögtek. Úgy fordította, hogy Remus is láthassa: Igor Karkarov újra Roxfort határában settenkedik.

– Hihetetlen merészség! Viszont nem meglepő, hogy megpróbálja menteni, ami menthető. Ki tudja, miféle dolgokat rejtegetett itt. Ezekre fáj a foga most, gondolom.

– A Roxfortba nem teheti be többé a lábát, Remus! Az ön dolga, hogy ezt megakadályozza!

– Természetesen. Megerősítem a védelmet, és be kell iktatni néhány, csak rá hatásos védőbűbajt is. Van még valami, amit tudnom kell?

– Nos, Perselus azt javasolta, várjuk meg a következő lépését.

–Érdekes – húzta fel a szemöldökét Lupin. De biztos ön abban, hogy defenzív módszereket kell alkalmaznunk? Perselus sem mindentudó, és ha jól tudom, nagyon is jó viszonyban voltak Karkarovval! Talán nem kellene minden szavát készpénznek vennünk. Nem egy angyal, ő sem! *(de, de bizony!)*

– Ez nem bizalom kérdése – tért ki a válasz elől a professzorasszony. – Nézze, Remus, a Főnix Rendje kullog az események után, ezt be kell látnunk. Mundungus árulása óta ez érthető. Jó lenne, ha egy megbízható emberét Lucius Malfoy megfigyelésével és követésével bízna meg.

– És ki legyen az? Eléggé elfoglaltak mostanában az emberink.

– Önre bízom, Remus.

– Jól van, megoldom, talán az ikrek...vagy...– felnézett a töprengésből, mert az ablakon kopogás hangzott fel.

Egy bagoly érkezett McGalagonyhoz. A főmágus gyorsan átfutotta a pergament, majd visszafordult Lupinhoz. A tekintete elfelhősödött kissé.

– Scrimgeour miniszter levele – húzta el a száját. – Percy Weasley medencecsonttöréssel a Szent Mungóba került. Baleset történt a Roxfortban? Tud erről valamit, Remus?

– Percy balesetének körülményei nem közismert események, de én tudom, hogy Dolores

szobájában volt, mikor a gyógyítók kiérkeztek hozzá. De nem lehet semmit sem tudni, pontosan, mi történt, bár meglehetősen hiányos öltözékben találtak rá! Annyi viszont bizonyos, hogy a nő valakinek a védelmét élvezi, különben már rég kihajíthattuk volna innen. Nem kérdés, hogy olyasvalaki áll mögötte, aki hatalommal bír. Egy ilyen kaland másnak biztos elbocsátást jelentene, most viszont semmi sem történt, sőt, agyonhallgatják az ügyet!

McGalagony a szemüvegét törölgette és a fejét csóválta.

– Umbridge-et semmilyen ürüggyel nem tudjuk félreállítani. Bízom benne, hogy elkövet egy hibát, de nem...

– Lehet, hogy hibázik, csak mi nem tudunk róla! Talán nekünk is jobban kellene igyekeznünk. Lehetséges, hogy ugyanaz a módszer vezetne eredményre, amit túlbuzgó Percy alkalmazott. Meglepetés! Viszont sietnünk kell, mert az idő neki dolgozik! Jelenleg nincs igazgatónk!

– Csak annyit tehetek, hogy késleltetem a kinevezését, egyelőre marad próbaidőn. Ideiglenesen... Nos, amíg befejeződik a vizsgálat, amit Bill Weasley elkezdett, Önt bízom meg a Roxfort szakmai vezetésével. A miniszter és nem utolsósorban a közvélemény előtt azonban továbbra is Umbridge a Roxfort vezetője. Megérti, miért szükséges ez az intézkedés?

– Tisztában vagyok a körülményekkel, Minerva – húzta össze a szemét a férfi. – És, ha már Bill neve szóba került, nem tudom, nem lenne-e jobb őt egy időre félreállítani? Mióta megmarták, nem az, aki volt, bárhogya is leplezi. A harapások megfertőzték, efelől nincs kétségem! Ki tudhatja, mi játszódik le benne, és akkor ott van még, hogy azt a lányt... talán... Szóval, ez nagyon nagy baj! Ha kitudódik, belebukhat sok emberünk!

– Nos... Bill Weasley tettéről egyelőre semmi sem szivárgott ki. Ez... Arthur Weasley állásába kerülne, de még ebben a helyzetben is belátta, hogy a helyén kell maradnia. Szegény Molly... amin keresztülment... – McGalagony előkapta a zsebkendőjét és diszkrétan megtörölgette bepárásodott szemüvegét. – Először Ron miatt aggódott, majd a kis Ginny miatt... Most Percy balesete és Bill... Valóban szörnyű csapás!

– Igen, mindannyiunktól követel áldozatot a harc, de mintha a Weasley családnak ebből jóval több jutott volna ki! Nem tudhatni pontosan, mi is történt a kislánnyal, de nem lehet hagyni, hogy ártatlanok szenvedjék meg a mi figyelmetlenségünket, és nem engedhetjük meg magunknak, hogy nem vigyázunk az embereinkre és a családjukra. Ezután sokkal kiterjedtebbnek kell lennie a védelmünknek! Most is... csak kósza hírek, és semmi konkrétum a vádemeléshez!

McGalagony vonásai megkeményedtek. A döntést egyetlen perc alatt hozta meg.

– Nos, Ginny Weasley... végül mindent elmondott Charlie bátyjának. – Visszament az íróasztalához, előhúzott a fiókból egy kis fiolát. – Az emlékei... Bár Karkarov volt az, aki a nagyobb lelki és fizikai sérülést okozta, a főbűnös Lucius Malfoy. Elég egyértelműen kiderül, hogy ő adta be a tiltott szert a kislánynak.

Lupin, ha tehetne volna, rögvést megragadta volna a fiolát. Nem, mintha annyira látni óhajtotta volna a tartalmát, amiről sejtette, nem lesz épp szívderítő, viszont segítségével végre pontot lehetne tenni Malfoy ügyére és az ármányos varázsló végre megkapná azt, ami kijár neki már régóta! Parázsló szemekkel nézett a boszorkányra. – Mik a tervei az emlékekkel, Minerva? És Malfoy? Gondolom, nem is sejtji, hogy megszorult körülötte a hurok!

– Ezzel aláírta a beutalóját az Azkabanba. Huszonöt év, amit kaphat érte. – A varázsló szemébe nézett. – Hamarosan eljuttatom magához ezeket a bizonyítékokat, Remus. És még néhány másik emléket is, Dumbledore hagyatékából.

Lupin nagyot sóhajtott.

– Megtisztel vele, de miért nekem? Fontosak lehetnek a rend dolgában?

– Ön lesz a titokgazda, Remus.

– Őrizni fogom halálomig! – Jelentette ki Lupin elszántan.

McGalagony elkészült az egykori vérfarkastól. Alakja lassan áttetszővé vált, majd semmivé foszlott. Lupin elgondolkodva nézett arra a pontra, ahol felszívódott az árnykép. Mindennél jobban vágyott a Rend aratta diadalra. Voldemortnak buknia kell, hisz nem maradhat életben, mert megrothaszt mindent és mindenkit maga körül. Halált és félelmet terem csak az élete. Neki köszönhetőek az olyan beteg, szörnyeteg elmék is, mint Karkarov és Malfoy (bocs). A vakság pedig, ami a minisztériumot és varázslótársadalom egy részét is jellemzi, megkönnyíti a dolgát. A cél, hogy eloszoljon ez a sötétség, adott célt neki azokban az években, mikor más nem is állt közte és az örület között. Ma pedig, mikor a rontás alól felszabadult, fontosabbnak érzi, mint valaha, hogy a világot is megszabadítsa a Voldemort nevű pusztító kórtól.

Drakula gróf úgy üdvözölte Hermione Grangert, mint egy régen látott, kedves ismerőst. Csókja (megcsókolta?!:D a vén kujon!:D–B) hűvös volt, de a szemében megvillanó szikra arról árulkodott, hogy a diáklány nagy hatással volt rá.

– Jó estét, kisasszony! Ön gyönyörű, mint mindig. – Meghajolt, de cseppet sem nevetségesen, mint Lockhart. Szeméből évszázadok bölcsessége sütött át.

Hermione mélyen elpirult a bók hallatán. Teljesen más érzései voltak Drakula társaságában, mint bárki más közelében. És ez alól Piton sem volt kivétel. Drakula ismerte a nők minden rezdülését és hatalmas energiája átsugárzott Hermione-ra is.

– Köszönöm, gróf úr... – köszörülte meg a torkát a lány és arra gondolt, nem biztos, hogy most kellett volna felvennie ezt a szakadt tornacipőt a szoknyához... – Rég találkoztunk. – mosolygott.

– Több mint száz éve már – bólintott a férfi, miközben egy árny suhant át az arcán. Helyet foglalt a kanapén a roxmortsi ház nappalijában. – Igaz, az Idő folyása a mi számunkra mást jelent, mint az egyszeri halandóknak. Nem felejtettem el azt a táncot.

A lány is leült, de nem Drakula mellé, hanem szembe vele, kissé távolabb tőle. Bármennyire is tudta, hogy a gróf nem ártana neki, most semmiképpen, azért... nem ártott az óvatosság.

– Én is nagyon jól éreztem magam, akkor... a múlt században... A kastélya elvarázsolt... – mosolygott tovább Hermione. – Gróf úr, Ön remek táncos. Ha nem titok, mennyi idős? – érdeklődött a kis boszorkány őszinte kíváncsisággal a szemében.

– Köszönöm. Ötszáz éves múltam nemrég. – Drakula hátrasimította rövidre nyírt, koromfekete haját, amelyben csak két oldalt csillantak ezüstös szálak. – Bár azt mondják, egy nullát nyugodtan letagadhatnék!

Hermione felnevetett a vámpír szavainak hallatán.

– Ez tény – bólintott mosolyogva.

– Ugye nem tévedek, ha feltételezem, hogy Perselus öcsém még mindig abban a száználmas halandó testben vegetál? – váltott témát a gróf.

Hermione pillái megrebbentek.

– Téved. Voldemort egy inferius testet adott neki – komorodott el a lány.

A gróf felhúzta az egyik szemöldökét.

– Inferius? Az még rosszabb... Rosszabb a halálnál. – A vámpír elgondolkodott, hangjából hitetlenség érződött. – Képtelenség, hogy Perselus már ilyen hosszú ideje képes fenntartani magát. Honnan veszi az erőt? A fényt? Az élőhalottak rendszerint belepusztulnak, miután elvégzik a feladatukat.

A lány szíve hevesebben kezdett dobogni. Bele sem akart ebbe gondolni.

– Talán... én is segítettem neki... egy kicsit... – válaszolt halkán.

– Perselus hatalmas mágus. Merlin szerint ezerévente születik ilyen. Mindenesetre Önnek hálás lehet, hogy kitart mellette. – Drakula tekintete úgy fúródott Hermione-ba mintha a tudata legmélyére készülne bepillantani.

A lány alig bírta elviselni Drakula pillantását.

– Szeretem őt. Ez a legkevesebb, hogy kitartok mellette – húzta ki magát a lány. – Vagy Ön nem így látja? – vette elő most Hermione az átható pillantását.

– Azt gondolom, hogy Perselus számára ez a legnagyobb büntetés. Hogy túlélte. Így, ebben az állapotban. Pedig könnyen változtathatna rajta.

Hermione sokáig nézett Drakulára.

– Nem akar változtatni az életén – mondta komoran. – Nem akar halhatatlan lenni. – A lány szemében furcsa tűz lobbant.

– Ő nem akarja? – nézett egyre nagyobb ámulattal a lány szemébe a vámpír. – Nos... valóban mondta, hogy nem vágyik a halhatatlanságra. A mellékhatásokat valószínűleg éppen úgy ismeri, mint én.

Hermione felsóhajtott.

– Mit történne, ha inna a véreimből? – kérdezte szorongva.

– Ha megtenné... Az egyik az lenne, hogy ő utána már sohasem kívánna másik nőt.

Hermione hitetlenkedve felkapta a fejét és kissé elmosolyodott.

– Ez rendjén is van – mosolyodott el a gróf –, de ahogy Pitont ismerem, nem engedné meg, hogy maga ugyanezt tegye utána vele. Akkor viszont ön halandó maradna...

– A Herceg meglehet, hogy nem tud mindent rólam – jegyezte meg Hermione óvatosan. Drakula azonban mintha nem figyelt volna...

– Talán még ennél is jobban aggasztja a másik mellékhatás. – Drakula felidézte cseppet sem szívderítő emlékeit. – Miután az ön vére az övével egyesül, kiüthet rajta a *Pon-fár*. (*Legyen már egy kis Star Trek áthallás is!* :) Ez az állapot az önkontroll teljes elvesztésével jár, általában huszonnégy órán keresztül. Kiütközhet vadállati énje. Gondolom, tart attól, hogy kárt tegyen magában.

A lánynak egy pillanatra elakadt a lélegzete, de aztán összeszedte magát.

– Ezek csak feltételezések, gróf úr. – Hermione felállt és az ablakhoz sétált. Önkéntelenül is végigsimított a nyakán. – Perselus nem maradhat így. Elég önző vagyok ehhez. Véghezviszem, amit akarok. – Ahogy kinézett a havas utcára, elszorult a szíve.

Piton hallotta az utolsó szavakat. Az emeletre vezető csigalépcső tetején állt, így a nappaliban nem láthatták őt. A korlátot markoló ujjai elfehéredtek. Majd lassú lépésekkel indult lefelé. A vámpírfejedelem és az élőhalott Herceg csak egy néma biccentéssel üdvözölte egymást. Drakula egyenesen Hermione szemébe nézett:

– Nos, ha készen áll, kisasszony, javaslom, hogy tegyék meg mielőbb! – Kifürkészhetetlen pillantással meredt rájuk. Piton nem szólt egy szót sem. A lány visszafordult és járkálni kezdett fel s alá, cipőfűzője kioldódott, és most minden lépésnél lebbent egyet. Hermione nem törődött vele.

– Ez egy fontos döntés. Egyedül nem hozhatom meg, gróf úr. Ne haragudjon – nézett Drakulára Granger. – Hiszen Perselusnak ugyanannyi joga van a döntéshez. Elsősorban az ő életéről van szó... Akkor is, ha én már majdnem...

– Méltányolom, amikor a hátam mögött döntenek az életemről – morogta Piton. – Vlad, igazán köszönöm, hogy megosztottad a kisasszonnyal a hosszú életed során felhalmozott tapasztalataidat, ám kétlem, hogy az én esetemben megfelelő viszonyítási alapod lenne. – Hermione-ra nézett. – Vagy talán... ezt is kitárgyaltátok?

Hermione Pitonra nézett, majd Drakulára.

– Rólad volt szó, naná! Ezt a nagyképűséget! – vigyorodott el. Amint megpillantotta a férfit, Hermione már döntött. Ettől jobb kedve lett kissé...

– Mégis, megtudhatnám, mit készüsz véghezvinni? Nos, Vlad?

– A Kisasszony már felkészült – jelentette ki a gróf, majd Hermione-ra nézett. – Győzze meg a Herceget. Magára talán hallgat. Ez az egyetlen megoldás. Már épp eleget halogattad, Perselus.

A lány ismét leült.

– Rendben, elmondom én – bólintott Drakula felé. – Perselus... A gróf mindenről beszámolt, mi várható, ha... iszol a véremből.

– Pontosán tudom! – csattant fel kissé ingerülten Piton. – És ha figyeltél volna harmadikban, már te is régóta tudhatnád.

– A kisasszony kellőképpen tájékozott – erősítette meg a gróf. – Nem lesz veszélytelen, de...

– Szerintem ezek a mellékhatások nem vészesek – köszörülte meg a torkát Granger.

– Épp elég visszatartó erővel bírnak – erősítette meg a gróf.

– Igen... főleg az egyik... – mosolyodott el a lány és Pitonra nézett.

– Nem a mellékhatások tartanak vissza – rázta a fejét a varázsló. – Kell, hogy legyen más megoldás...

Hermione tovább mosolygott.

– Perselus, te mindig elfogulatlan voltál a fajtánk iránt, s mi úgy tekintettünk rád, mintha közénk tartoznál. Ugyanez vonatkozik a kisasszonyra is – méregette a láthatóan dühös mágust a gróf.

– Granger kisasszony elfogulatlansága közismert – ironizált Piton. – Mindazonáltal nem lesz soha a fajtársad olyan értelemben, ahogyan esetleg... én.

– Azt, hogy én iszom-e a véredből, nem csak rajtad áll, Herceg – húzta fel Hermione a szemöldökét. – Azt hiszed, ismersz?

– Épp eleget tudok rólad – nézett a lányra kissé megütközve a varázsló.

– Valóban ismersz. De nem teljesen – pillantott talányosan a lány a Hercegre.

Drakula mosolyogva nézett a „fiatalokra”. Az óra elütötte az éjfélt.

– Ideje, hogy induljak. Van még egy másik lezáratlan üzleti ügyem.

Hermione felállt, hogy elbúcsúzzon a gróftól. Kikísérte az ajtóig.

– Gróf úr... – suttogta neki. – Köszönöm, hogy beavatott.

– Ugyan már. Ez természetes. Aki ebben a században ezt a létformát választja, az tudatosan dönt. Ötszáz év tapasztalata elég értékes ahhoz, hogy hasznát vegyék. De ön még oly fiatal... még ha boszorkány is...

– Szóval maga sem vette észre? – ingatta Hermione a fejét, majd előhúzta a kis amulettjét, amit mindig magánál hordott. – Az ősi Fény. – tartotta a vámpír elé. – Megismeri? Az amulett formája nem változik. Soha... – lehelte.

A gróf a saját medáljához kapott, amit mindig viselt, mióta *fényenjáró* lett.

– Ej, kis boszorkány, maga többet tud, mint amennyit mutat. Ez Perselus nevelése, le sem tagadhatná...

Hermione elmosolyodott.

– Látom, már kezdi érteni. Az egyik ősöm... vámpír volt. *(na, ez meg nem is tudom, honnan ismerős... magamtól lophatok! :D)* Az idők folyamán elkorcsosultak a gének. De az ősi vér bennem is megtalálható! A halhatatlanság a családom sajátja... ezért bukkanhatott fel az egyik előző életem... – Hermione nagyon halkán beszélt. – Ennek fényében azt hiszem, közömbösíteni tudom a Pon-fart. Mit gondol?

– Kedvesem. A halhatatlanság és az újjászületések láncolata nem ugyanaz. Nem tudhatjuk, kitör-e a vérláz azon a... *lényen*, amivé a Herceg lett. Vagy lehet. Nem könnyű neki sem. A Pon-farba már sokan behaltak vagy beleőrültek – tette hozzá a férfi. – De bárhogy döntenek, szívesen látom önöket a Kastélyomban. Jöjjenek, amikor tehetik.

Hermione bólintott.

– Ha Perselus beleegyezik, értesítem, gróf úr. És... mindent köszönök.

– Viszontlátásra mielőbb! – köszönt el a gróf, majd meglebbentette a köpönyegét és elhagyta a kis roxmortsi házat.

Hermione visszatért a nappaliba. Piton rámosolygott. Bár ingerült volt kissé, amiért nem sikerült megtalálnia a Sötét Nagyúr sorvasztó átkának újabb ellenszerét, másrészt viszont Hermione gyakori látogatásainak köszönhetően kezdett visszatérni az életkedve. A kis boszorkány tartotta benne a lelket. Szó szerint.

– Nem feltételeztem volna, hogy ilyen jól megértitek egymást Vladdal.

A lány leült a kanapéra. Még érezte azt a tömény energiamezőt, ami Drakulát vette körül.

– Kicsit beszélgettem a gróffal – mosolygott Pitonra. – Semmi különösről. Inkább mondd el, miként vélekedsz az egészről. Aztán elmondom, én mit akarok.

– Számomra nem mondott újdonságot a gróf – rázta a fejét Piton. – Az viszont érdekel, Te miért egyeznél bele? Ha a tanárod lennék... és *csak az*, megtiltanám, hogy kövess engem ezen az úton.

Hermione felhúzta az egyik szemöldökét.

– Szóval kezdjem én? – összefonta a mellkasa előtt a kezeit és hátrarázta a haját. – Rendben. – A lány egy hosszú pillanatig a férfi szemébe nézett. Messze tűnt már a határozatlan kislány, aki egykor volt. Eltökélt fiatal nőként pillantott Pitonra. – Szeretlek. Talán mindig is szerettelek. Ebben az életben, vagy egy másikban... teljesen mindegy. Nem fogom tehetetlenül nézni, hogy elsorvadsz. Nem tudhatod, mennyi időd van hátra. Ahogy én sem. De ameddig megszthatod velem az életed egy részét, addig én nem engedem, hogy... ez legyen. Nem csak a... szeretkezésről van szó... – legyintett Hermione. – Szeretlek úgy is, ha nem érsz hozzám... *(egy hős... hiába... akkor is, ha hülyeségeket beszél néha :D)* de... Csak egy apró vércsepp és... – A boszorkány felsóhajtott. – Én már döntöttem. Újra élni fogsz, Perselus Piton. Azt hiszem, eleget szenvedtél már. – A lány rezzenéstelen arccal nézte a varázslót. – Már csak a Te döntésedre várok. És igen. Van valami, amit nem tudsz rólam. Karácsonykor... nem mondtam igazat. Nem ismered minden titkomat. De ettől függetlenül döntened kell. Én soha nem ártanék Neked... Ezt ne felejtse el – fejezte be Hermione, és ujjait a kis amulettre kulcsolta. Őseinek ereje száguldott át rajta... Érezte, ahogy hatása egyre erősödik... Érezte, hogy talán Piton is boldog akar lenni... egy kicsit... Akarta, hogy így legyen. Hermione lassan behunyta a szemét.

A varázsló is érzékelte a lányból áradó határozottságot. Ettől kissé lehiggadt.

– Egyetlen oka van, amiért megfontolom. Megígértem, hogy megszabadítalak a démonjaidtól. Ehhez erőre van szükségem. – Megfogta Hermione kezét és határozottan a szemébe nézett. – Megtesszük. Hamarosan.

Voldemort ott lüktetett Desirée elméjében. Amikor a nő megkaparintotta a kölyköt, olyan ősi energiabomba száguldott át időn és téren, ami megbolondította Voldemort érzékeit. Feltöltötte energiával. Fel-le száguldozott a teremben és várta, hogy a nő megérkezzen.

Semmit nem tudott a kölyökről, s mégis mindent. A kettősség felborzolta érzékeit. Ismerte. Már régről. Mégsem tudta volna megmondani, ki ez a csecsemő...

Aki az árnyékban lopakodik...

Aki elméken élősködik...

Aki...

– Kell nekem... – sziszegte Voldemort. Ekkor kattant a zár. Mortimer zihálása és egy női hang csendült...

– Engem nem kell bejelenteni, te tudálékos barom – mérgelődött Desirée, viaskodva a túlbuzgó szolgálával, és a karjában tartott gyerekekkel. – Menj az utamból vagy megszabadítalak a másik szemedtől is, és aztán kérhetsz Jézuskától egy vakvezető kutyát! Még nem késtél le róla.

– Engedd be, féreg! – ordította a Nagyúr és kivágta az ajtót a nő előtt. Orrcimpái beleremegtek abba, amit érzett, ahogy a boszorkány belépett a terembe.

Desirée arcán egy szempillantás alatt átfutott a döbbenet, mikor meglátta Ura új külsejét. A magas, szikár termetét, a sűrű, hosszú fekete haj, a kegyetlen kék szempár, az aurornő leblokkolt pár percre. Egy pillanatig sem kételkedett abban, hogy Voldemort áll előtte, az ösztönök nem hazudtak. Szeme csak itta be a látványt, egy váratlan szexuális inger végigszáguldott a boszorkány testén, olyan történt vele, amire soha, legmerészebb álmában sem gondolt volna: *akarta a Nagyurat, úgy. (Te ribanc! Ezt még leverem rajtad! :DDD TG)*

Tobias eddig kerülte Voldemortot. A varázslót hatalmas kiterjedésű energiamező vette körül *(az vette körül?) (hajjaj, az is!: DD-B)*, ami áthatott a dimenziókon és megakadályozta, hogy a fiú észrevétlenül a közelébe kerüljön. De Tom Denemet ismerte. Vele már többször találkozott az idők alagútjaiban. Észrevétlenül suhantak el egymás mellett, és talán csak Tobias rögzítette magában a pillanatot, amikor találkoztak. Most azonban fizikailag került olyan közel a Nagyúrhoz, hogy a találkozásuk kivédhetetlen volt. Tobias meglapult egy kisgyermek hatalmasra tágult, ártatlan, kék szemei mögött.

Voldemort megdermedt. Desirée szemeibe nézett.

– Közelebb – intett a nőnek, majd leült a trónszékére.

A boszorkány felriadt az ábrándozásból, nagyot nyelt, és kínosan lassan elindult a jóképű gonosz felé.

A Nagyúr érezte a vibráló levegőt, szinte szilárddá vált, ahogy Tobias egyre közelebb került hozzá. Mintha az Idő is tétovázott volna...

Desirée soha lassabban nem lépkedett, Voldemort úgy érezte, menten megőrül. Bár ennél örültebb úgysem lehetne...

– Teljesítettem a parancsodat, Nagyuram! – hajtotta meg a fejét Desirée. – Eléd hoztam őt.

– Látom, hogy elhoztad – szólt fagyosan a Nagyúr. – Desirée. Kedvesem. Elégedett vagyok Veled. Előbb Regulus, az a fattyú, aztán Malfoy kicsi görénye... most meg... ez... – bökött

állával a gyerek felé, ám amikor a nő felé nyújtotta Tobiast, Voldemort ráordított.

– Nem mozdulhatsz felém, csak ha én parancsolom!

Desirée összerezsent. Elszokott Roxfort falai között a Nagyúr hirtelen hangulatváltásaitól.

– Bocsáss meg nekem, Nagyuram! – remegett meg a térde, miközben majd a földig ereszkedett alázatos félelmében. Továbbra is kezében tartva a gyermeket, a Nagyúr felé fordította annak az arcát.

Voldemort azonban már rég nem a nőre figyelt. Egyre csak arra a kölyökre szegezte átható pillantását.

Tobias tudta, hogy itt az idő. Ez a pillanat már korábban megszületett, mint ő maga vagy akár Voldemort. A csírája már abban a percben ott volt, amikor Dumbledore a merengő fölé hajolt, hogy megszabaduljon a szégyentől, ami nyomasztotta.

Voldemort rákapcsolódott Tobias agyára. A fattyúról nem feltételezte, hogy ezt teszi vele... rosszul tette.

Tobias elméje, mint a prizma szórta szét Voldemort gondolatait. Szét mindenkire és vissza magára a Nagyúrra. Csak egy pillanatig tartott az egész. Egy rövid másodpercig, amíg Tobias is behatolt Voldemort elméjébe.

Voldemort megvonaglott egy pillanatra. Kezét a fejéhez kapta, majd végigsimított ujjával a homlokán. Tüzelt az egész teste. *(fúhhj – ezt ne képzelje le senki :D)*

Desirée rémülten kapkodta a fejét a gyerekről Voldemorra, nem értette, mi zajlik körülötte, azonban azt érezte, hogy a baba, bármennyire is apró, de aljasabb talán még a legnagyobb gonosznál is.

– Uram... – próbált szólni Voldemorthoz, az azonban meg sem hallotta hangos szavát.

A Nagyúr azonban már nem érzékelte a külvilágot.

Csak Tobiast.

Olyan világosságot látott a fiú elméjében, amelyet még soha. Vonalak és görbék váltakoztak... Tobias nehezen bevehető várnak bizonyult, de Voldemort előtt megnyíltak a kétség csatornái.

Pitont látta...

Narcissát...

Ahogy szenvedélyük lángra kap, majd el is hamvad, szinte rögtön utána, de Tobias már megfogant. Voldemort felröhögött.

– Piton... – sziszegte, akaratlanul és kivillantak tűhegyes fogai.

Desirée váratlanul összegörnyedt, egyik kezével a hasához kapott, érezte, valami nem stimmelt vele, egy hatalmas görcs száguldozott végig az altestében, mintha milliányi sejt osztódott volna szét benne a hangsebesség erejével. A gyerek vészesen megbillent a másik kezében, de időben a mellkasához szorította Tobiást, nehogy elejtse.

Tobias könnyedén siklott el a kutakodó tudat elől, hiszen számára az egész tér és az idő maga nyújtott fedezéket. A jelenben csak egy alig 10 hónapos gyermek volt. Az emlékképek, amiket maga mögött hagyott már nem ő volt. Bárkinek az emlékei lehettek volna bármely világban. Mert ahol megtörténtek, az kívül esett mindenben. És Tobias sok mindent tudott Narcissáról, amit Piton vagy Voldemort nem. Nem véletlenül nem tisztelte az anyját. Tudta, hogy kicsoda, ismerte őt. Ahogy Pitont és Hermioné-t is ismerte az idő végtelen körforgásában. Minden alkalommal felismerte őket, amikor az idő-kaleidoszkóp új képet rajzolt. De a teste még gyenge volt és kiszolgáltatott. Halandó, mint bárki más. És ez megmutatkozott a szagban is, ami terjengeni kezdett a gyermek körül.

Voldemortot annyira lekötötte Tobias elméje, hogy a sajátját alig zárta le. Újabb képek villóztak fel előtte...

Egy fiatalember...

Egy lány...

Egy csecsemő...

Egy lány...

Piton...

Egy lány...

Ahogy a Nagyúr egyre többször találkozott a lány képével, rájött, hogy annál jobban hasonlít valakire...

– A szuka! – ordított fel. – Hát mindenhol ott vagy?! Megöllek!

Tobias lustán nézelődött Voldemort elméjében. A hatalomvágy és a perverziók gyűjtőhelyének bizonyult Voldemort tudata.

Tobias érdektelennek és unalmasnak találta Tom Denem mostani létezését. Egyszerű, tisztán átjárható logikai csapások. Semmi, ami a számára veszélyt jelentene. Tervek... Merlin botja... Világuralom és számtalan apró, gyűlölettől és gonoszságtól fűtött gondolat. Lucius megölése... az élőhalott lény, ami Voldemort részeként Voldemortot szolgálja... Karkarov megölése...

Tobias egy pillanatra megállt. Voldemort ezek szerint nem tudja, hogy csak és kizárólag Karkarov és Desirée képesek most arra, hogy a dementorok nemzőivé váljanak. És nem számol a csoporttal... Amíg nem állnak az ő felügyelete alatt, addig Tobias maga azt tesz velük, amit akar... Például megölhetnék Pitont. És akkor Hermione...

Hermione...

Voldemort érzékelte, hogy a lány örökké ott lebegett Tobias előző életeiben is. A rezgés, ami körülvette, ugyanolyan émelyítő volt, mint Velvet Lucius iránt érzett szerelem.

A legutolsó képen a lány már tisztán felismerhető volt. Gesztenyebarna szépség... csillogó szemek... táská és könyvek... és Piton. Aztán még valaki. Egy fiatalember. Szinte olyan, mint Piton... mégis más... köztük a lány.

– Te vagy hát... – nyalta meg Voldemort a száját. – Te vagy ennek a kölyöknek az Univerzum... A visszatérő bűnbeesés...

Tobias összerezzen. Ahogy megfordult, megmozdult és összekavarodott körülötte minden. Ismerte a rémületet, ami most átjárta a tudatát. Még sosem érezte ebben az életében, de ahogy megjelent a Hermione-t fenyegető veszély, Tobias felismerte az érzést. Félti a lányt Voldemorttól. Az időközön átszáguldó érzés egy másik emléknek is utat engedett. Igaz, hogy félti a lányt. Szereti. És mégis... Volt már olyan, hogy megölte.

A gyermek Desirée karján felsírt.

A Nagyúr szemei kipattantak és felröhögött.

– Nagyuram, kérlek... – nyögte Desirée sápadtan. Megriadt attól, ami itt és saját testében egyaránt zajlott. – Mit tegyek?

– Menj a dolgozóra! – mordult a nőre Voldemort.

– És a gyermek? – kérdezte félénken, miközben lenézett a karjaiban tartott kisbabára. Valahogy nem akaródzott itt hagyni ezzel a démonikus mágussal.

– Az én dolgom ez a fattyú mostantól. Tedd a földre.

Desirée habozott, és ez elég volt, ahhoz, hogy felhergelje a Nagyurat.

– Tedd, ha mondom! – emelkedett fel ültéből Tom Denem és fenyegetően nézett a csodaszép boszorkányra.

A boszorka tudta, sok választása nincsen, csak az engedelmesség. Lassan már hozzászokott, hogy az önállóság egy olyan dolog, amit ő sosem fog megtapasztalni. Először Lucius rabja volt, majd Voldemort tette rá a kezét. A földre helyezte a gyereket *(ha nem, akkor ird át TG :)* *(átrtam. Bocs de 10 hónaposan már talán nem csecsemő. Vagy igen? TG)* *(szerintem nem több 6 hónaposnál - S)*, majd felegyenesedett.

– Várom a további utasításait! – mondta száraz hangon.

– Menj vissza a Roxfortba. Akit tudsz, ölj meg. Várj! – állította meg hirtelen Voldemort a nőt. – Mit tudsz Hermione Grangerről?

– Sokáig megbújt Roxfortban, de most már szabadabban járkál az iskolában – felelt Desirée, de ekkor Tobias váratlanul felállt. Bizonytalan apró lépést tett a Nagyúr felé.

Tobias nem értette, mi történik vele. Valami gyengeség kapta el, és visszahúzódott Voldemort elméjéből, majd megbújt a saját testében, amely most egy új élménnyel küszködött. Az első lépéseivel. És ezek a lépések egy időre a testéhez láncolták az agyjáró démont. Ártatlan kék szemébe könnyek gyűltek és az apró szájacská újra sírásra görbült. Tobiast eltöltötte a tehetetlenség rettenete, hogy így nem érheti el Hermione-t.

Voldemort odakapta a síró gyerekekre a pillantását. Kissé megrökönyödött, ahogy megtett pár lépést.

– Hát érzi, hogy a kis ribancot akarom...

Desirée döbbenetesen nézett a Nagyúrra.

– Mit tudhat ez a kisbaba? Mi zajlik itt? – tette fel meggondolatlanul a kérdéseit a boszorkány, amelyek ösztönösen hagyták el a száját.

– Neked nem kell tudnod, mi folyik itt! Regélj arról a kurváról! – mennydörögte Voldemort.

– Potterrel, és a vörös hajú kamasszal lóg általában. Tanul, mostanában teszi majd le a vizsgáit. Nem sok vizet zavart eddig, pedig azt hittem nagyobb bajkeverő a kis fruska.

Voldemort figyelmesen hallgatta.

– Ennyi? Ez nem sok. Mostantól követed. De nem ölod meg. Figyelsz, mit csinál. És vajon miért olyan különleges! Valamiért nagyon fontos ennek a kölyöknek... takarodj vissza a kastélyba, Desirée! – mutatott az ajtóra Voldemort.

– Értettem Nagyuram, de kérlek engedd meg, hogy itt töltssem a mai éjszakát, elfáradtam – nézett bátortalanul a boszorka a gonosz mágusra, aki egy fenségesen kegyes fejbőlintással beleegyezett. A nő pillanatokon belül elhagyta a helyiséget.

Voldemort egyedül maradt Tobiasszal.

A gyerek az alsó lépcsőfokon ült, és acél hidegségű tekintete a Nagyúr szemébe fúródott. Nem pislogott, csak nézte Voldemortot miközben apró keze az átázott pelenkát tépkedte magáról.

Voldemort a közelébe ment és úgy kerülgette, mint egy héja a zsákmányát.

– Jó lesz Te még nekem... Piton fattya! – suttogetta és behívta Mortimert. – Vidd egy szobába. Naponta adj neki enni, bőségesen.

– Igenis, Kegyelmes uram! De mit eszik egy ilyen? – mutatott a gyerekekre a szolga.

– Mi vagyok én szerinted?! Kedves nővér?! Adj neki, amit akarsz! Csak meg ne dögöljön! Kérdezd meg azt a kurvát a szobában! Vagy vidd be hozzá a kölyköt! Várj! – emelte fel Tom a kezét. – Gyere velem.

Mortimer kilépett az ajtón, és kitérte ura előtt. Voldemort, amikor a szolga mellé ért, leterítette egy energianyalábbal.

– Mégis, azt a nyomorult fattyat én hozzam?! – ordított fel Voldemort. Mortimer hason

kúszva ment vissza Tobiasért, majd feltápászkodott és undorodva, eltartva magától felvette.

Követte a Nagyurat, aki egyenesen Velvethoz ment be.

– Itt egy kölyök – tért a lényegre rögtön.

Velvet megriadva nézett a beviharzó rokonra, a nemrég lezajlott párbaj után, meglepő volt Voldemortot ilyen hamar a szobájában látni, pláne egy babával.

– Mióta rabolsz már gyerekeket is? Csak nem a tiéd? – pillantott megvetően a feketemágusra. – Mit kéne tennem vele?

– Tekintsd úgy, hogy a Te kölyköd. Eteted. Vigyázol rá. Gondozod. Minden, ami kell, ide lesz hozva. Ha megdöglik, mész utána! – fenyegetett a nőt Voldemort.

Velvet megborzongott, de nem a fenyegetésektől, azzal már tele volt a padlás, hanem a kisbabára tekintve átfutott az agyán, talán valahol egy édesanya éppen belehal az aggodásba, és a bánatba, hogy a gyermekét elszakították tőle.

– Kié ez a kisbaba? – kérdezte halkán, révetegen nézve a gyermek göndör fürtjeit.

– Mondtam már, hogy mostantól a Te kölyköd! Ne érdekeljen, kié! Vagy beléderesztek egy kígyót! – sziszegte Voldemort. – Mortimernek minden nap megmondod, mire van szükséged a kölyökhöz. Minden este benézek. Ha úgy találom, hogy ez a fattyú nem megfelelő állapotban van, lenyesem egy ujjadat. És ha elfogynak az ujjaid... – torzult őrült vigyorba Voldemort arca... – akkor marad még levágnivaló!

Ezzel kiviharzott a szobából.

Velvet figyelte, ahogy Mortimer mogorva képpel az ágyra helyezte a gyereket, majd elhagyta ő is Voldemort után a helyiséget, az ajtó hangosan zárult be mögötte. A boszorkány először félénken nyúlt a kisbaba után, majd óvatosan a karjaiba vette. Puha hajába temette az arcát, és mélyen beszívta a finom babaillatot. Régebben eszelősen vágyott saját gyermekre, de Enfer ezt is elvette tőle.

Néhány éve történt még csak, hogy örömmel járkált egyik bababoltból a másikba, testében az öt hónapos magzattal. Reménykedett, hogy ez a kis élet talán megkönnyíti elviselni a jövőt, még ha Enfer vére is van benne. De a remény egy éjjel megszakadt, mikor a férfi alaposan beszívott egy újabb, saját fejlesztésű készítménytől, és totál betépve állított haza. Őrjöngve erőszakolta meg, s verte szinte félholtra az ellenálló nőt, akit végül kórházba kellett szállítani, ahol kora hajnalban közölték az asszonnyal, hogy soha többé nem lehet gyermeke.

Méh nélkül még egy boszorkány sem képes életet adni.

Velvet arcán lassan peregtek le a könnycseppek, és még jobban magához szorította a kisbabát.

– Nem hagyom, hogy bántson téged. – suttozta neki.

A kisgyerek elmosolyodott. Tobias lágyan, alig érzékelhetően csúszott be a nő tudatába. Óvatosan erősítve és vetítve elé újra és újra a gyermek elvesztésének fájdalmát. A kisbaba apró ujjacskái belekaptak Velvet hajába, miközben Tobias a nőhöz bújt és vállára fektette az arcát. Érezte, ahogy Velvet lelkében is felbugyognak a könnyek.

– Ma–ma... gügyögte a gyermek élete első szavait.

Tobias elvigyorodott, és egy perc múlva már eltűnt az időben, hogy megkeresse a kóborló 14-eket.